

Yürekli Kalemler

-Bir Gerçek Bir Masal-

11-12 Yaş Grubu Öğrencilerden

Masallar

Yazarlar

Azra Betül YÖNET Enes ÜNAL

Abdullah Kudret ÇİÇEK Göktuğ Efe VERİR

Ahmet Kemal ALBAYRAK İrem EFTELİOĞLU

Barış Kaan ÖZTÜRK Kadir Deniz YILMAZ

Ceren EFTELİOĞLU Miray DANACI

Ece Şevval ÖZER Şevval KÖSE

Emine ÖZEL Zeynep ÖZEL

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

YÜREKLİ KALEMLER

-Bir Gerçek Bir Masal-

Nisan - 2015

İmtiyaz Sahibi

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları Adına

Adem YÖNET

Genel Yayın Yönetmeni

Fatih ARSLAN

Düzenleme - Tasarım

Adem YÖNET

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu

Pınar DANIŞMAN - Duygu KULAK - Bilal İLDEMİR

Fatih ARSLAN - İbrahim Selçuk AKYEL

1. Baskı

1000 adet

ISBN

978-605-86139-1-1

Baskı

Şimal Ajans Matbaacılık Dijital Baskı Hizmetleri

Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No:7/A SİNOP

Tel: 0 368 260 59 59

Matbaa Serfifika No:21439

Yürekli Kalemler-Bir Gerçek Bir Masal-

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Gerze Atatürk Ortaokulu Müdürlüğü'ne aittir. Okul müdürlüğünün izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya kaynak gösterilmeden kullanılması yasaktır. Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

İsteme Adresi

Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze-SİNOP Tel: 0 368 718 51 03

Web Adresi:<http://gerzeaturkoo.meb.k12.tr>

e-mail: 745847@meb.k12.tr

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
BÖLÜM I	9
Bebek Gözüyle	9
<i>Şimdiki İnsanlar</i>	11
<i>Ben Yeryüzünde Yok muyum?</i>	14
<i>Ah Şu İnsanlar</i>	15
<i>Bebeğin Gözünden</i>	18
BÖLÜM II	21
Bir Günlük Ömür	21
<i>Maviş'in Bir Günü</i>	23
<i>Kelebeğin Ölümü</i>	25
<i>Kelebek Nemo</i>	27
<i>Kelebek</i>	29
<i>Mimi İçin Hep Beraber</i>	32
<i>Kelebek Fino</i>	36
<i>Manbır</i>	38
<i>Kelebeğin Bir Günlük Hayatı</i>	40
<i>Siz İnsanlar</i>	43
BÖLÜM III	45
Macera Peşinde	45
<i>Korsanların Efendisi</i>	47
<i>Mete Adada</i>	52
<i>Balıkçı Babam</i>	54
<i>Minik Dev'in Başına Gelenler</i>	58
<i>Annemi Arıyorum</i>	60
<i>Saçımı Seviyorum</i>	63

BÖLÜM IV	65
Masal İşte...	65
<i>Bir Dizi İzliyordum...</i>	67
<i>Yanan Şeyler Çabuk Tükünir</i>	68
<i>Dostluk</i>	69
<i>Keloğlan Ve Ben</i>	72
<i>Ayşe Ve Melek</i>	75
<i>Ablamın Hayalleri</i>	77
<i>Nasrettin Hoca İle Tanışmam</i>	79
<i>Yılbaşı Ağacı</i>	85
BÖLÜM V	89
Rüya Mı Gerçek Mi	89
<i>Kara Gözlüm</i>	91
<i>Arkadaşım</i>	93
<i>Annem</i>	97
<i>Bu Gerçek Olamaz</i>	101
<i>Bu Da Gerçek Olamaz</i>	105
<i>Rüyamda Sen</i>	107
BÖLÜM VI	109
Geçmiş Unutulmaz	109
<i>Seni Seviyorum Anne</i>	111
<i>Deprem</i>	114
<i>Acının Getirdiği Beraberlik</i>	116
<i>Kardeşim</i>	118
<i>Sekiz Yıl Sonra</i>	121
<i>Söz Bitti Şimdi</i>	124

BAŞLARKEN

“Okursan Yazarsın, Yazar’san İz Bırakırsın.”

İşte bu cümlede gizli işin sırrı.

Birlikte okumanın, birlikte düşünmenin, birlikte hareket etmenin, yakalarına takılan ve değerli olduklarını hissettiren kartta yazılı yukarıdaki cümlenin ürünü elinizdeki bu kitap.

Önceleri ödev olarak alınan okuma ve yazma çalışmalarının, sıradan bir ders olarak düşünülen yazma eğitimlerinin yüreklerini kıpırdatmasını biraz sabırdan sonra fark ettiler. Karaladılar, karalamasının aydınlığı anlatıldı. Dümdüz cümleler kurdular, Türkçe’nin kıvrak nüansları hissettirildi. Oyunlar oynandı, hayaller birlikte uç noktalara götürüldü. Kâh birlikte gülündü, kâh birlikte hüzünlenildi. Güzel ürünleri görünce tüm yürekli kalemleri, yazmanın cazibesi kapladı.

Duygular paylaşılnca arkadaşlarından ve öğretmenlerinden destek gördüler önce. “Aslında biz de yapabiliyormuşuz. Çok da zor değilmiş.” tespitiyle devam ettiler sonra. Hayallerinin gücünü keşfettiler zamanla. Bir rüyalar âlemine daldılar, bir masallar diyarına. Bir gündelik hayatı düşündüler, bir de hayallerinin girdaplarını.

Dağ başındaki kar tanesinin eriyip derecikleri, vadileri, kıvrım kıvrım yolları kayacıklara çarpa çarpa aşarak denize ulaşma mücadelesini vermesi gibi bir şeydi ortaya çıkardıkları ürünler. Haykırdılar okulun sadece sınavdan ibaret olmadığını. Çılgınca bir çalışma ortaya koydular ve “**Yürekli Kalemler**”i doğurarak geleceğe iz bıraktılar.

Bu süreçte desteklerini hiç bir zaman esirgemeyen Kaymakamımız Sayın Bülen Bayraktar ve İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Özgür Tokgöz’e desteklerinden dolayı teşekkür ederiz.

Adem YÖNET
Atatürk Ortaokulu Müdürü

Sen
Yayla pınarlarından akan
Sulardan berrak ol...
Göl olma, gölet olma, baraj olma
Kaynak ol...

A.Karakoç

Geçmişten Günümüze Gerze Atatürk Ortaokulu'na
Ve Öğrencilerine Emeği Geçen Tüm
Öğretmenlerimize...

ÖNSÖZ

Bende Mecnundan füzun âşıklık istidadı var
Âşık-ı sadık benem Mecnunun ancak adı var

Fuzulî

(Bende mecnundan daha fazla âşıklık özellikleri var
Sadık olan âşık benim, mecnunun sadece adı var)

Bir bakışta vuruldular, okumanın o duru ve büyüleyici güzelliğine. Peşine düştüler kelimelerin, cümlelerin. Yürüdükçe hayallerin gerçeklerden daha engin olduğunu gördüler. Hayallerin sofrasında nice tatlar tattılar. Benzetmenin özgünlüğünü, abratmanın doğallığını, kinayenin muzipliğini; görerek, duyarak kavradılar. Sebeplerin mahzenine inip sonuçların anahtarını keşfettiler. Bir yandan kelimelerin o eşsiz senfonisinde, okumanın aşkına nice masalların, öykülerin, denemelerin çapası kazılıp, tohumları atıldı bereketli ovalardaki kalemlerin yüreğine.

Okuma aşkının peşinde hayal kurmaya çığ başladılar; ama çalışarak, okuyarak, araştırarak olgunlaşmaya, kızarmaya doğru yol aldılar. Bu aşk yolculuğunda, okumanın sadece kutlu bir aşama olduğunu farkına vardılar. Gerçek aşkın kalemlerinde saklı olduğunu anladıklarında ise yürekleriyle yazmak için bir araya geldiler.

Bu kutlu yolda sevdalılar arasında arkadaşlığın mayası tut-

tu ve paylaştıkça çoğaldı kelimelerin azlığı. Yazdıkça kalemlerindeki sevdaları arttı. Yazdıkça manevi iklimlerin bereket dolu damlaları birleşti ve kelime kelime, cümle cümle yağmaya başladılar kuru kâğıtların üstüne.

Hayallerini anlattılar. Düşündüklerini yazdılar. İnandıklarının arkasında durdular. Kalemleri yürektendi. Bu kutlu sürecin sonucu olarak “**Yürekli Kalemler**” adını verdikleri üç özgün kitapla yazarlığa ilk adımlarını attılar.

Şimdi Gerze Atatürk Ortaokulu'nun cesur ve duygu dolu kalemlerinden süzülen sanat damlalarıyla sizleri baş başa bırakıyor, Bu özgün çalışmada emeği geçen tüm kitap dostlarına saygılar sunuyorum.

Fatih ARSLAN
Türkçe Öğretmeni

BÖLÜM I

Bebek Gözüyle

ŞİMDİKİ İNSANLAR

Anne karnında daha bir aylıktım. Tam şekillenememiştim, derken önüme kıymalı, biberli, sucuklu, zeytinli bir şey düştü. O düşen şey bir yiyeceğe benziyordu. Sonradan önüme sıvı bir şey düştü. Bu şey de bir içecekti galiba.

Aylar geçti. Artık doğmama üç gün kalmıştı. Üçüncü gün çok heyecanlıydım. Bir iki kere heyecandan annemi tekmeledim. Annem çok sevinmişti, çünkü dokuz aydır ilk defa annemi tekmelemiştim.

Üç gün sonra sabah anneme bir şeyler olmuştu. Aaaaaaaaaaaaa! Huhuhuhuhuhu! Diye seslendiği için sancılandığını anladım. Ben doğacaktım. İlk kez dünyayı görecektim. Heyecandan ölebilirdim. O arada gözümü bir ışık aldı, meğer bu doğumhanenin ışığıymış.

Bir adam beni aldı ve yıkadı, daha sonra üstüme kıyafet giydirip annemin kucağına koydu. Annem bana sarılıp kokladı. Sanırım bana doyamamıştı. İçimden:

– Galiba çok tatlıyım. Baksanıza annemin elin-

den zor alıyorlar, diye geçirdim.

Eve gitmek için yola çıktık. Yolda bir sürü bina ve yeşillikler ayrıca alışveriş merkezleri, marketler ve hastaneler vardı.

Eve gelmiştik. Ama evin kapısını başkası açtı. Evin kapısını neden babamın açmadığını merak ediyordum, yoksa benim bir babam yok muydu? Babamın nerede olduğunu merak ediyordum.

Annem beni odama götürdü ve beşiğime yatırdı. Uyumaya çalıştım ve uyudum.

Birkaç gün sonra annem ve ben çarşıya benim için kıyafet almaya çıktık. Bir kahvehanenin önünden geçtik. Elindeki kartlarla oyun oynayan insanlar vardı. Sonradan öğrendiğime göre pişti adında kötü bir oyunmuş. Oyunda şu kadar para kaybettin falan deyip duruyorlardı. Yolumuza devam ettik. Yolun kenarında alkol ya da içki denilen bir içecek içiyorlardı. Annem de bana, anladığımı sanıp:

– Sen de onlar gibi içki içme tamam mı? Bak eğer onlardan içersen sarhoş olursun ve polisler de seni alıp hapse atar Fındık Farem, dedi.

Eve geri geldik. Aldıklarımızı bırakıp bir daha alışveriş yaptık. Bu işi birkaç kere tekrarladık. İş-

miz bitince eve döndük. Evde annem aldığıımız her şeyi bana giydirdi ve denedi ve her kıyafette:

– Bu sana çok yakıştı, deyip durdu. Artık o kelimelerden bıktım. 400 kıyafette bu sözü sürekli duymak sizi de bıktırırdı.

Yıllar yılları aldı ama babam hâlâ eve gelmemişti ve ben 10 yaşındaydım. Artık gidip anneme sorma vakti geldi, dedim ve anneme:

– Anne benim babam kim? Diye sordum.

Annem ise bana:

– Senin baban yok kızım.

– Peki niye?

– Yavrucuğum baban doğumuna bir ay kala trafik kazası geçirdi, dedi.

Birden içimi bir hüzün kapladı ve annemle, babamın mezarına gittik.

BEN YERYÜZÜNDE YOK MUYUM?

Merhaba, ben bir bebeğim. Dünyaya yeni geldim. Beni başlarda çok sevdiler. Fakat zaman geçtikçe bana olan sevgileri söndü. Hatta bana olan sevgileri kızgınlığa dönüştü. Bana çok yaramaz demeye başladılar. Halbuki ben bir bebeğim. Fakat bebek olmam, duygularım yok demek değil. Benim de duygularım, hislerim var. Bir yaşında bir bebek olmam benim yetişkin olduğum anlamına gelmez.

İnsanları anlamıyorum. Ya da onlar beni anlamak istemiyor. Görmüyorlar mı bebek olduğumu? Ben mi onları anlamıyorum, onlar mı beni anlamıyor, anlamakta güçlük çekiyorum.

Aaah, ah! Haydi insanlar, sağlayın artık adaleti, haydi! Ben bir bebeğim bunun farkına varın. Tabii ya unutmuşum. Ben konuşamıyorum. Bütün bunları sadece ve sadece aklımdan geçiriyorum. Bu nedenle insanlar beni duymuyorlar. Keşke duyabilseler de hislerimi anlayabilseler. Bu yüzden yeryüzünde yokmuşum gibi davranıyorlar. Bana yalnızlık hissettiriyorlar. Keşke, hissettirmeseler...

AHŞU İNSANLAR

Bebeklik günlerimden birinde annem yine bana yemek yedirmeye çalışıyordu. Yedikten sonra üstümü değiştirdi ve dışarı çıktık. Ben bebek arabasında rahatça yatarken birkaç kişi gördüm. Bir grup arkadaştı bunlar. İçlerinden biri elindeki kutuyu yere atıyordu. Kimisi ise çöp kutusuna basket atıp içeri sokamayınca geri de almıyordu. Bu insanlar hiç büyümeyecek. Kafamı bebek arabasından çıkardım ve:

–Hey oradaki! Diye seslendim.

Biri etrafına şaşkınlıkla baktı. Hemen kafamı geri soktum. Artık sıkılmıştım. Hala varamamıştık. Suratıma doğru gelen sigara dumanları öksürme ve rahatsız olmama neden olmuştu. İnsanlar kendilerini bile bile öldürüyorlar. Bu kadar zararlı bir maddeyi neden kullanıyorlar ki?

Annemle birlikte bir markete girdik. Bu marketteki malzemelerden biri gözüme çarptı. Dışı açıktı. Ambalajı bozulmuştu herhalde. Hemen huysuzlanmaya başladım. Annem bu huysuzlanmam sayesinde durumu fark etti. Ürünü görevliye bildir-

di ve görevli anneme teşekkür etti. Annem ise birkaç şey aldıktan sonra kasaya gitti.

–Olamaaazz! Burada hiç abur cubur yok.

Annemin aldığı şeyler sadece mutfak için birkaç malzeme ve buna benzer şeyler. Offf! Umarım evde mideye indirecek birkaç çikolata ve şekerleme bulurum.

Marketten çıktık. Birkaç çocuk oynuyordu. Ne kadar mutlulardı. Oynadıkları oyun çok zevkliydi. Ben ise hiç oyun oynayamıyorum. Aslında oynuyorum, ama benim oynadığım tek oyun elimdeki çingırağı sallamak, bir şeyleri dişlemek ve ısırarak. Yürüyemediğim için koşulan oyunları da oynayamıyorum.

Benim yaşıtlarımdaki arkadaşlarım bazen bize geliyor. Ama sürekli acıktım, susadım diye ağlıyorlar. Bu ne kadar da komik. Ben ise anneme başka türlü ifade etmeyi tercih ediyorum, mesela değişik hareketler yaparak.

Şimdi de bir kafeye girmiştik. Annem birkaç arkadaşıyla sohbet ediyordu. Bu sohbetler bana her zaman sıkıcı gelir.

Yanıma bir kedi yaklaşmıştı. Bu kediye elimdeki bisküviyi attım. Bu ne kadar da eğlenceliymiş. Kedi yedikçe ben gülüyorum. Kedi mutluydu, ben de mutlu oluyordum. Hayvanları beslemek çok güzel bir duygu. Kediyle karşılıklı sevindikçe annemlerin sıkıcı sohbetinden uzaklaşıyorum.

Evimize doğru yol alıyoruz artık. Yol boyunca bir sürü kötü alışkanlığa sahip kişiler gördüm. Kimisi okuldan yeni çıkmış, çantasının fermuarını bile açık bırakmış, yerde sürükleyerek getiriyor. Kimisi elinde sigara ile hem kendisine hem de çevresine zarar veriyor, kimisi atıklarla çevreyi kirletiyor, kimisi evlerin, okulların duvarlarını çamurla kirletiyor ya da buralara yazı yazıyordu. Ah şu insanlar! Ne zaman insan olacaklar acaba?

BEBEĞİN GÖZÜNDEN

Bugün ilk uyanmam, çünkü dn doğdum. Karnım çok açtı. Konuşamadığım için ağladım. Annem hızla yanıma geldi. Beni doyurdu. Bir süre sonra herkes uyandı. Başıma toplanmışlar, ne yapsam bana gülüyorlardı. Birden kapı çaldı. Acaba kim geldi? Annem kapıyı açtı. Kim olduğunu bilmediğim bir sürü insan bana doğru geliyordu. Sarı renkli, üzerine kurdele bağlanmış Şeyleri benim kıyafetime takıyorlardı. Çok korkmuştum. Sonradan öğrendim, bunlar altınmış. Yani çok değerli bir Őeymiř. Artık korkmuyorum. Neyse, acaba bana şu değerli olan altınları takanlar kimler? Annem bazılarına kuzen, bazılarına dayı, bazılarına ise teyze diyordu. Ne demek olduğunu bilmiyorum ama galiba güzel Şeyler.

Hep beraber konuşmaya daldılar. Ben ise kucaktan kucağa gezdiriliyordum. AĞlamayayım ağlamayayım diyorum, dayanamayacağım.

Babam beni tanıtıyordu misafirlere;

– Şevval!

Aaaa..! Adım Şevval mi benim? Ne kadar değişik. Niye Duru, Masal, Doğa veya başka bir isim

değil. Doğrusu hiç beğenmedim ismimi. Büyüyünce soracağım anneme bu isim mevzusunu.

Acaba büyümek ve okula başlamak nasıl bir duygu? Dersler, sınavlar zor mu kolay mı? Hangi mesleği yapacağım? Bir düşündüm de aslında en iyisi öğretmenlik. Çünkü doktorlar da öğretmenler sayesinde meslek sahibi oluyor, ressam, mimarlar, mühendisler de. Evet, evet. En iyisi öğretmenlik.

Bunları düşünürken uykum geldi. Annemin kucağında uyuyakaldım. Uyandığında annemin kucağında değildim. Pembe, tüllü, fazla büyük olmayan, üzerinde resimlerin olduğu bir beşikteydim. Çok şirin ve güzeldi. Acaba dolabım nasıldı? Emekleyerek beşiğimden inip dolabımı açtım. Boyum yetişemediği için çarpına çarpına açmaya çalıştım. Dolabın kapağı açılınca şoka girdim. Pembe, yeşil, mavi... rengârenk. Çoraptan eteğe, şorttan pantolona, elbiseden yeleğe, tokadan hırkaya bütün şeyler var. Çocuk kıyafet mağazasını andırıyormuş büyüklerin söylediğine göre. Odamda her şey mükemmel. Göz gezdirirken bir kutu dikkatimi çekti. Yanına gidip kutuyu devirdim. İçinden oyuncak bebekler, pelüş ayıcıklar, yumuşak tavşanlar, maymunlar ve daha neler neler çıktı.

Annem odaya girdi. Beni kucağına alıp rengârenk elbisemi, en cici ayakkabılarımı giydirdi. Bebek arabasına bindirip parka götürdü. Kaydırdıktan kaydım, salıncakta sallandım, pamuk şeker yedim. Parkın çok eğlenceli bir yer olduğunu anladım. Saat geç olunca tekrar eve döndük. Babam işe gidecekti.

Annem yemekte kuru fasulye, pilav yapmıştı. Ailecek afiyetle yediler. Ben de onları mutlulukla izledim. Babam işe gidince annem eve çay içmek için birkaç komşu çağırıldı. Sohbet ettiler. Beni sevip fotoğrafımı bile çektiler. Komşular gittikten sonra uykum geldi. Annem yanaklarıma öpücükler kondurarak beni yatağıma yatırdı. Işığı kapattı, ama ben hemen uyuyamadım. Düşündüm de insanlar büyük olduklarında yüzlerindeki sevinç azalıyor.

Bebek olmak çok güzel. Yüzün hiç solmuyor.

BÖLÜM II

Bir Günlük Ömür

MAVIŞ'İN BİR GÜNÜ

“Acaba niye kelebek olmadım” diye diye bahçede dolanıyordum ki bir yaprağın altında garip bir şey gördüm. Bazı yerleri beyaz, bazı yerleri de sarımsıydı. Arkadaşlarıma sordum ve bana:

– O bir koza bilmiyor musun? Onun içinde tırtıllar kelebeğe dönüşüyor, dediler. Oradan bir arkadaşım:

– Kelebeklerin hayatı çok kısadır, dedi.

Herkes çok şaşırıldı. Derken havanın kararmış olduğunu fark ettik ve evimize gittik. Eve geldiğimde pencereden kozayı izlerken uyuya kalmışım.

Sabahleyin uyanınca ilk işim kozaya bakmak oldu. O da ne? Koza hareket ediyor. Heyecanlı heyecanlı izliyordum ki mavi kanatlı bir kelebeğin çıktığını gördüm, ona Maviş ismini verdim.

Maviş kozadan çıkınca etrafı izlemeye başladı. Etraf arılar, çiçekler, ağaçlar, çok güzel yeşilliklerle kaplıydı. Maviş etrafındaki güzelliğe hayran kalmıştı. Hemen üstünde uçmaya başladı. Oradaki eşek arıları onu kovalamaya başladı. Sonra bal arıları onu eşek arılarından kurtardı.

Hayatta kalmanın zorluklarını tanımaya başlayan Maviş havaya baktı ve bir şeyin güneşi kapatıldığını fark etti. Artık hava kararmıştı. Ateş böcekleri çıkmıştı. Çok korkuyordu.

Maviş birden havanın aydınlanmaya başladığını gördü. Maviş bu olana bir anlam verememişti. Yoluna devam etti. Yolda bir göle rastladı. Gölün ortasında nilüferler vardı ve Maviş bir nilüfere kondu. Nilüferde yumurtalar vardı. Maviş ne yumurtası olduğunu merak etti. Yumurtalar daire şeklinde ve beyazdı. Oradan iki yusufçuk geldi ve Maviş'i kovaladılar. Demek ki onlar yusufçuk yumurtalarıydı.

Maviş yola devam etti ve bir kovana rastladı. Kovana girip çıkan arılar onu biraz korkutmuştu. Ama yinede kovana girmeye çalıştı. Çünkü onlara kolay gelsin deyip arkadaş olmak istiyordu. Hemen kovan kapısına gitti. Ama onu içeriye almadılar. Çünkü arılardan başkası kovanlara giremezmiş.

Maviş çaresizce evine doğru yol almaya başladı. Yolda bir gübre böceğine rastladı ve onunla arkadaş oldular. Gübre böceği Yeşilcik, Maviş'i arkadaşısı solucan Pembiş'in yanına götürdü ve onu Maviş'le tanıştırdı. Maviş daha birçok arkadaşla tanıştı ve onlarla dost oldu. Sonsuza kadar (bir günlük sonsuz) beraberce yaşadılar.

KELEBEĞİN ÖLÜMÜ

Ve nihayet doğmuştu kelebek. Hemen çevresine baktı. Artık tırtıl değildi. Kelebek idi. Uçabiliyordu, havada özgürce hareket edebiliyordu. Daha neler neler..

Özgürdü. Özgürlük en önemli şey değil miydi zaten? Tırtıl iken bu kadar özgür hissetmiyordu kendini. Ama kelebeklikte ise bir gün yaşanabiliyordu. Yani bu özgürlüğü fazla sürmeyecekti. Bu nedenle ömrünü çok iyi geçirmek istiyordu. O bir gün çok iyi geçmeliydi.

Ama sorun gününü nasıl iyi geçirebileceği, aklına bu konuda hiçbir şey gelmiyordu. Biraz uçtu, uçtu... Sonunda sıkıldı. Sıkıntıdan neredeyse patlayacaktı. Nasıl iyi geçirecekti ki gününü? Sonra etrafında kuşların uçtuğunu gördü. Kendisini onların büyülü enerjisine kaptırdı. Tam beş saat boyunca sürdü bu oyun. Fakat yine de sıkıntısı geçmedi. Çok sıkıcı bir yaşamı vardı kendisine göre. Biraz da uymaya karar verdi. Bir günlük ömrünün birkaç saati de uykuda harcadı.

Ömrünün sona ermesine az kaldı. Artık ölüm

yaklaşıyordu; ama onun içinde hayatını beğenmemenin ve sürekli sıkılmanın verdiği huzursuzluk vardı. Ömrünü hiç iyi geçirememişti. Her şeye bahane bulmaktan, sıkıldım sıkıldım deyip durmaktan yaşadığı şu bir günlük ömürden bile zevk alamamıştı. Tüm bunları düşünürken yine can sıkıntısı içinde öldü kelebek.

İnsan hayatı da böyle değil mi? Belki bizim ömrümüz kelebeklerin ömrüne göre çok ama çok fazla. Yalnız hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Çoğumuz yaşadığımız hiçbir şeyden memnun olmuyor. Hemen hemen her şeyden şikâyet ediyoruz. Ağlıyor, bağırıyor, çağırıyor sürekli bir şeylere bahane buluyoruz.

Ömrümüzde yer alan kişilerin veya eşyaların hiçbir şeyin kıymetini bilmiyor, onlarla mutlu zamanlar geçiremiyoruz. Zaten geçici olan bu ömrümüz de hep acılarla dolu oluyor. Yaş ilerleyip de yaşlandığımız zaman "Ah! Keşke gençliğim geri gelse, yapamadıklarımı yapsam." diye düşünüyoruz.

Masaldaki kelebek gibi ömrümüz göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Hiçbir şeyden şikâyet etmeden, elimizdekilerin kıymetini bilerek ve hayat-taki en ufak şeylerden bile mutlu olarak geçirse iyi olmaz mı ömrümüzü?

KELEBEK NEMO

Kelebek Nemo kozasından çıktığında mevsim kışmış. Nemo tırtılken bir insan ona kelebeklerin bir gün yaşadığını söylemiş. Nemo çok üzölmüş. Bunun için hayatının çok eğlenceli olmasını istiyormuş.

Nemo aynı zamanda kutupları da çok merak ediyormuş. Birlikte kutuplara gidecek bir arkadaş aramaya koyulmuş. Saatlerce uçmuş, uçmuş ama bir arkadaş bulamamış. Tam ümidini kesmişken bir tane mor kelebeğin kendisine doğru yaklaştığını görmüş. Mor kelebeikle tanışmış ve adının Olaf olduğunu öğrenmiş. Olaf'a:

— Benimle kutuplara gelir misin, diye sormuş.
Olaf:

— Elbette gelirim, demiş.

Kelebek Nemo ve Olaf bir müddet kartopu oynamışlar ve kardan kelebekler yapmışlar. Sonra akıllarına kutuplara gidecekleri gelmiş. İki kafadar yola koyulmuşlar. Uçmaktan kanatlarına kara sular inmiş. Olaf uzakta bir gemi görmüş ve Kelebek Nemo'ya:

– Hey! Benim gördüğümü sen de görüyor musun, bak orada bir gemi var, demiş.

İki kafadar gemiye kadar uçmuşlar ve geminin direğinde gitmeye karar vermişler. Ama şansları yokmuş çünkü yağmur yağmaya başlamış. Nemo ve Olaf geminin içine girmeye karar vermişler ve içeri girmişler. Ama bir problem varmış. Gemi çok yavaş ilerliyormuş. Kutuplara daha hızlı ulaşmanın bir yolu olmalı, diye düşünmüşler. O sırada oradan geçen bir savaş uçağı görmüşler ve ona binerlerse çabucak kutuplara varabileceklerini düşünmüşler. Hızlı bir hamle ile kendilerini uçağı atmışlar.

Bir müddet yol gittikten sonra kutuplara varmışlar. Bir de ne görsünler? Donmuş köpekler, insanlar, kelebekler.. Hemen orayı terk etmeye karar vermişler ama Olaf'ın narin bedeni kaçamadan oracıkta donuvermiş. Nemo hemen oradan uzaklaşmış ve bir sürat teknesine binmiş. Sürat teknesi Nemo'yu Kanada'ya doğru götürüyormuş. Kanada kıyılarına yaklaştıklarında sürat teknesini dev bir köpek balığı yutmuş ve Nemo tekneyle birlikte köpek balığının midesini boylamış. Hayatını eğlenerek geçirmek isteyen Nemo hareketli bir yaşamla bir günlük ömrünü bitirivermiş.

KELEBEK

Bir varmış bir yokmuş, yıllar önce şirin mi şirin, karanfil kadar mor bir kelebek varmış. Kelebek olmadan önce kozasından çıkmış ve kendini tırtıl olarak bulmuş. Ağaçların yapraklarından beslenmiş. Yemiş de yemiş. Bu tırtıl iyice büyümüş. Artık kelebek olabilmek için günleri sayıyormuş.

Günler günleri kovalamış. Bu tırtıl artık çok güzel bir kelebeğe dönüşmüş. Asaletinden herkesin gözleri parlıyormuş. Bu durumlarda kelebek utançtan kıpkırmızı oluyormuş. Ömrünün bir gün olduğunu bilmeden hayatın tadını çıkarıyormuş. İçinden gelen, onu mutlu eden her şeyin tadını çıkarıyormuş. Öyle tadını çıkarıyormuş ki ömrü bir günde sona erse bile içinde yapılacak en ufak bir istek ve endişe kalmazmış. Hayatı dolu dolu dilediğince yaşarmış. Ta ki o güne kadar. Onun cinsinden bir kelebek arkadaşı ondan birkaç saat önce doğduğu için daha bilgiliymiş ve bir yerlerden duyduğu, ömürlerinin bir günlük olduğu bilgisini ona vermiş. Şaşırtıcı ama kelebek hiç ama hiç üzülmemiş. Aksine demiş ki:

“Ömrünün sona ermesi ancak içinde en ufak bir endişe kalanların sorunudur. Benim içimde hiç-

bir endişe yok. Ben hayatımı dolu dolu yaşamayı biliyorum ve bu zamana kadar da hep böyle yaşadım. Bu zamana kadar dediğim de şu bir günün içinde. Bu bir gün aslında bana çok uzunmuş gibi geldi. Bir gün kelebekler için çok uzun bir zaman. Fakat kimse bu günün tadını çıkaramıyor. Bu bir günün tadını çıkarmak yerine ömrünün sona ereceği vakti hesaplıyor ve bu bir günü korku içinde yaşıyor. Buna yaşamak denirse tabi. Yaşamak korkmak değildir. Bunun aksine yaşamak, her duyguyu tatmaktır. Bazen sevinçten havalara uçmalı, bazen hatalarımızdan ders çıkarmalıyız. Bazen bir dostumuza sarılmalı, bazen üzülmeli, bazen duygulanmalıyız. Ama biliyor musun? Ne yaşarsak yaşayalım her zaman güçlü kalmalıyız. Eğer ne zaman ömrümüz sona erecek diye korkuyla yaşarsak güçsüzleşiriz. Ölüden bir farkımız olmaz. Ama ben herkesin aksine ömrümün neredeyse hepsini sevinçle yaşıyorum. Tek üzüldüğüm şey ise sizin bu durumunuzdur. Benden size bir öğüt; hayatı dolu dolu yaşayın, her zaman güçlü ve mutlu kalın.”

Bu sözleri söyleyen kelebek birden kanatlarını çırpamaz, havada uçamaz oldu. Kıpırdamaya, kanatlarını çırpmaya çalıştı ama nafi. Artık hareket etmekte bile zorlanıyordu. Diğer kelebeklerin gözleri önünde bir günlük ömrünün sonuna geldiğini

anladı ve onlara mutlu mutlu gülümsedi. Artık uçamayacaktı, çünkü bir günlük ömrü daha gün dolmadan sona ermişti.

Kelebeğin bu öğüdü daima ibret alınacak bir hikayedir. Bizlerin tadını çıkarabileceğimiz dopdolu bir hayatımız var. Hayatta ne yaşarsanız yaşayın, bu sizin mutlu olmanıza engel değildir.

MİMİ İÇİN HEP BERABER

Mimi adında bir kelebek varmış. Bu kelebek kozasından çıkarken çok mutluymuş. Mimi kozasında şöyle söylenmiş: "Sonunda o gün geldi, kozamdan çıkıyorum."

Mimi kozasından çıkmış. Diğer kelebek arkadaşlarını görmüş. Mimi onlara şöyle demiş.

– Çok mutluyum, kozamdan çıktım!

Diğer kelebek arkadaşları cevap vermiş:

– Mutluluğun o kadar sürmez.

Mimi bir an sinirlenip:

– Nedenmiş o?

Diğer arkadaşları bir süre bekleyip cevap vermiş:

– Dışarda çok kötü olaylar oluyor, biz bu yüzden bir sürü arkadaşımızı kaybettik. Çekirgeler bütün arkadaşlarımızı yedi. "Haydi bunlardan kurtul-

dun.” diyelim, hepimiz bir gün sonra öleceğiz.

Mimi:

– Bana bir şey olmaz, ben başımın çaresine bakarım.

Diğer kelebekler “Peki o zaman.” dercesine yollarına devam etmişler.

Mimi de yoluna devam etmiş. Mimi ormanların arasından giderken bir örümcek ağına takılmış. Sonra karşısına ağından doğru gelen bir tarantula görmüş. Önce biraz korkmuş. Sonra akli başına gelmiş ve bağırmaya başlamış.

Diğer kelebek arkadaşları toplanıp konuşmaya başlamışlar. Aralarından biri:

– Onu kurtarmayalım, hem bize inanmadı hem de bize kızdı.

Diğer kelebeklerden biri araya girmiş:

– Bence onu kurtaralım, çünkü o da bizim gibi bir kelebek.

Hepsi bir ağızdan “Haydi onu kurtaralım!” diye bağırılmış. Hepsi bir anda toplanıp yumruk halini

almışlar ve tarantulaya saldırmışlar. Tarantulanın önce başı dönmeye başlamış sonra zehriyle kelebeklerden birini zehirlemiş. Kelebek bir an aşığı doğru düşmeye başlamış. Düşerken şu sesler duyuluyormuş "Benim için Mimi'yi kurtarın". Bunu iki üç defa tekrarlamış ve yere yapışmış.

Kelebekler bir anda ağlamaya başlamışlar. Ve o zehirlenen kelebek için Mimi'yi kurtarmaya çalışmışlar, ama ağdan kurtaramamışlar. Önce birkaç defa denemeyi düşünmüşler, ama kendileri de ağa takılmaktan korkmuşlar. Sonra aradan biraz zaman geçmiş. Ve akıllarına yeni bir fikir gelmiş. Şehre gidip bir sürü kelebek çağırmayı düşünmüşler. Herkes bu fikri onaylamış. Şehre giderken aralarından biri:

– Ya bize yardım etmezlerse?

Bir başka kelebek seslenmiş:

– Olsun, en azından şansımızı deneriz.

Şehre doğru yola devam etmişler. Şehre vardıklarında bir sürü kelebek görmüşler. Onlara olanları anlatmışlar. Şehirli kelebekler hepsi bir ağızdan "Hayır!" diye bağırılmış.

Yardım istemeye gelen kelebekler:

– Sizden birine neden böyle davranıyorsunuz?

Yardım istemeye gelen kelebekler Mimi'nin yanına gitmek için yola çıkmış. Şehir kelebekleri konuşmalarına devam ederken aralarından biri vicdanının sesini dinlemiş ve:

– Arkadaşlar, ben hiçbir kelebek arkadaşımı geride bırakmadım ve bırakmayacağım. Kim benimle gelmek ister? diyerek minicik elini ortaya koymuş.

Yanıdakiler de teker teker onun bu onurlu davranışına destek olarak Mimi için yola çıkmışlar. Kısa sürede Mimi'nin yanına gelmişler ve Mimi'yi kurtarmışlar. Mimi kurtulduğunda önce bir havaya uçmuş, sonrada bir anda yere düşmüş. Özgürlüğün mutluluğunu doyasıya yaşayamadan bir günlük ömrü son bulmuş.

KELEBEK FİNO

Ben, Kelebek Fino. Kozamdan yeni çıkıyordum. Daha hiçbir yeri görememiştim ve heyecanla dışarıya çıktım. Her yer çok güzeldi. Yemyeşil çimenler, ağaçlar vardı. Çocuklar top oynuyorlardı. Kuşlar cıvıldıyordu. Çok eğleniyordum. Arkadaşım Mika karşıma heyecanla çıktı birden. Yanıma geldi ve onunla beraber top oynayan çocukları zevkle izledik.

Birden masmavi göklere doğru uçmaya başladık. Uçmak, kalbimin pırpır atmasına sebep oluyordu. Göklerde süzölmeyi bırakıp aşağı inmeye başladık.

Gün ne çabuk öğlen olmuştu. Korkmuştuk, çünkü ölmemize tam on iki saat kalmıştı. Bundan haberi olmayan Mika'ya söylemeye çalıştım, fakat beceremedim. Gözüme takılan bir çiçek bahçesine doğru uçmaya başladım. Döndüğümde Fino yerinde yoktu. Aradım, taradım ve sonunda çocukların Mika'yı kavanoza hapsettiğini gördüm. Ona yaklaşıarak kurtarmaya çalıştım. İlk başta beni fark etmeyen çocukların dikkatini etraflarında dönerek çekmeye çalıştım. Çocuklar beni görünce peşim-

de koşarak yakalamaya çalıştılar. O arada Mika'nın içinde olduğu kavanozu yere dūřurdüler ve kavanoz kırıldı. Mika kurtuldu, beraber evimize döndük.

Hava kararmaya başlamıştı. Gözlerimiz sanki kararıyordu. Mika o anda anlamıştı ömrümüzün bir günlük olduğunu. Birbirimize sarıldık, bizim için artık güneş çoktan batmıştı.

MANBIR

Bir zamanlar bir kelebek varmış. Onun adı Manbır imiş. O kozasından çıkınca annesini aramış. Annesi ortalıkta yokmuş. Ne yapacağını şaşırılmış ve aklına tırtıl iken annesinin gri bir sarmaşıқта asılı olduğu gelmiş. Annesi öldü sanıp ağlamış ve kendi kendine:

– Annem annem, demiş ve devam etmiş:

– Ben annemi istiyorum, ben onsuz yaşayamam, demiş.

Bile bile bir örümcek ağına atmış kendini. Tam örümcek onu görüp yiyecekmiş ki bir insan onu görüp hemen ağdan almış ve:

– Hey, sen! Orada ne işin var? demiş. Manbır:

– Benim annem öldü, demiş. Yanındaki çocuk:

– Amaan be, bırak şunu! demiş. Kelebeği alan çocuk:

– Hayır bu kelebekçiğin de yaşam hakkı var, demiş ve devam etmiş:

– Bak Kaan bu kelebekçiğinde bir gün bile olsa yaşama hakkı var, demiş.

Sonra Deniz kelebeği serbest bırakmış. Kelebek giderken bir sürü kelebek görmüş. Onlar oyun oynuyorlarmış, ama Manbır'ı oyuna almıyorlarmış. Manbır da onları izliyormuş. Biri gelip ona:

– Git buradan ezik, demiş.

Ve bu Manbır'ın son saatleri imiş. İçinden 'bari ölürken annemin öldüğü yerde öleyim' demiş. Gitmiş. Bakmış ki koza çatlıyor önceden başta bir şey anlamamış, ama sonra içinden bir kelebek çıkmış bu annesi imiş:

Yipuuu! Demiş. Annesine sarılmış ve oracıkta ölmüş.

KELEBEĞİN BİR GÜNLÜK HAYATI

Gözlerimi açtığımda bir kozanın içinde olduğumu fark ettim. Kanatlarımı çırparak kozadan çıkmaya çalışıyordum. Zor da olsa başarmıştım. Nasıl biri olduğumu çok merak ediyordum. Kanatlarımın mavi olduğunu, üzerinde de siyah desenler olduğunu fark ettim.

Biraz uzakta bir insan gördüm. Bana yaklaşıyordu. Sanırım beni yakalamak istiyordu. Çünkü etrafımda koşturup durmaya başladı. Ayrıca kötü niyetli olduğu gülüşünden belliydi. Beni yakaladı ve bir torbanın içine koydu. Biraz ilerledi ve durdu. Neden durduğunu bilmiyorum, ancak burnuma gelen çamur kokusundan bataklıkta olduğumuzu anladım. Herhalde adam çamura saplanmıştı. Adam bataklıktan kurtulmak için çaba sarf ederken bir anlık denge kaybından torba açıldı ve kaçtım. Tüm bu olanlardan sonra karnım çok acıkmıştı. Hemen bir çiçeğin üzerine konup yapraklarını yemeye başladım. İşte şimdi karnım doymuştu.

Kendimi korumak için bir yuva yapmalıydım ya da bir yere sığınmalıydım. Bunun için ormana gittim. Ağaçlardan düşen yaprakların altına sığınmaya

karar verdim. Ama öncesinde kendim için yiyecekler hazırlamalıydım. Tekrar dışarı çıktım. Kafama bir su damlası düştü. Gittikçe fazlaşan su damlalarının yağmura dönüşeceğini düşünememiştim. Yağmura tutulmuştum. Uçup yuvama dönmeye çalıştım, ama kanatlarım ıslanmıştı, uçamıyordum. Öylece kalakaldım.

Sırılsıklam olmuşum. Yağmur dindi, az sonra da güneş açtı. Kanatlarım da kurumaya başlamıştı. Gökyüzünde kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, lacivert ve mor renkleri olan bir kuşak gördüm. Adı gökkuşağıymış. Bu kuşağı çok merak ediyordum. Uçarak ona yaklaşmaya ve üzerine binmeye çalıştım. Fakat ben ona yaklaştıkça o benden uzaklaşıyordu. Yoruldum, daha fazla dayanamayıp pes ettim. Yuvama geri döndüm. Dünya ne kadar tehlikeli olsa da bir o kadar da gizemli ve eğlenceliymiş.

Canım sıkılıyordu. Hiç arkadaşım yoktu. Birden çocuk sesleri duymaya başladım. Sesin geldiği tarafa gittim ve birçok çocuk gördüm. Yanlarına gidip oyunlarına katıldım. Daha doğrusu onlar oynarken ben etraflarında dönüp durdum. Bir süre sonra çocukları anneleri çağırdı ve çocukların hepsi yavaş yavaş evlerine gittiler.

Meraklı gözlerle doğayı seyrederken gözüme

bir karınca takıldı. Karıncanın yanına gittim. Sırtında kocaman bir ceviz taşıyordu. Daha sonra dikkatimi bir bahçe çekti. Yaklaştım ve ne göreyim? Çiçekler! En sevdiğim varlıklar. Rengarenkler; sümbüller, papatyalar, karahindibalar, akşamsefası, aslanagzı...

Hava kararmaya başlamıştı. Ben de yuvama dönmek üzereydim. Önüme bir arı çıktı. Yuvamdan çıkmam için beni tehdit etti. Beş dakika sonra geleceğini ve burayı boşaltmam gerektiğini söyleyerek yanımdan ayrıldı. Ben de gözlerimden yaşlar süzülerek ağlayacak ve yuvamı verecek değilim ya!

Hemen bir plan yapmam lazımdı. Örümceğin birinden yardım istedim, durumumu anlayışla karşıladı ve hemen yuvamın önüne bir ağ ördü. Beş dakika sonra gelen arı ağa yakalandı ve kıpırdamaz hale geldi. Sevinç içindeydim. Çok mutluydum.

Bu sevincim uzun sürmedi ama. Birden yere düşüverdim. Sanki bacaklarımdan ve kanatlarımdan güç aniden uçup gitmişti. Etrafı bulanık görüyordum. Ben galiba, galiba ölüyordum.

Bir günlük müydü ömrüm?

SİZ İNSANLAR

Ben kozadan çıkalı yarım saat bile olmadı. Ama siz insanların paraya, mülke ve gösterişe meraklı olduğunuzu anladım. Bir tek denizlerde yüzen balıkların, tarlada yetişen buğdayların, bahçede açan gelinciğin, havada uçan kuşun ve kelebeğin gösterişi ve gösterişe merakı yoktur herhalde.

Siz insanlar küçük çocuklara önem vermiyorsunuz. Bunu anlamak çok kolay. Üç dakika kapınızda bekleyip konuşmalarınızı dinleyince her şey açığa çıkıyor zaten. Üç beş dakika önce okula Fenerbahçe formasıyla girdi diye azar işitti. O andan beri Fenerbahçeliyim ben. Hangi takımdır, nasıldır bilmiyorum ama Fenerbahçeliyim işte.

Parası olana iyi olmayana kötü davranıyorsunuz. Nedir bu ayrımcılık? Anlamıyorum. Bir saat önce sokağın başındaydım. Sırf parası yok diye bir insanı ölüme terk ediyordunuz. Beş dakika sonra aynı adam zengin kılığında geldi ve kendini yere attı. Herkes başına üşüştü adamın. Ne var yani fakir rolü yaparken de yanına gitseydiniz? Bitli diye mi gitmediniz yoksa? Bitliyse bir bit şampuanı alır kafanızı yıkarsınız canım, bu ne kibir! Asla kibirli ol-

mamalsınız. Bir insanı parasına, malına ve mülküne göre değil kişiliğine göre ayırmalısınız. Şahsen biz kelebekler öyle yapıyoruz. Bir kelebeği beneklerine göre ayırıyoruz.

Yaptığınız hatalardan biri de kadınlar konusunda. Onlara önem vermiyorsunuz. İki saat önce duyduğum bir laf: "Bütün kızlar akılsız." Cidden çok mantıksız bir açıklama. O zaman senin annen de akılsız ki senin gibi bir akılsız doğurmuş.

Önemli konulardan biri de yaşlılara olan ilgisizliğiniz. Siz gençler asla ama asla anlayamazsınız onların değerini ve derdini. Halbuki onların istediği tek şey bir arkadaş, içini dökebileceği, doya doya anlatabileceği birini; gençlik yıllarında yaptığı gibi iki fincan köpüklü Türk kahvesi pişirip karşılıklı konuşmayı istiyorlar. Ama siz bunları anlamıyorsunuz.

Nasıl bir duygu acaba yaşlılık? Ben bu duyguyu yaşayamayacağım. Çünkü biliyorum ömrümün bir günlük olduğunu. Son sözlerim, son saniyelerim. Hayatın ve her şeyin kıymetini bilmelisiniz siz insanlar. Bu güzel hayata elveda.

BÖLÜM III

Macera Peşinde

KORSANLARIN EFENDİSİ

Korsanlar bir türlü efendilerini bulamıyorlardı. Her gün, korsanların efendisi benim, diye kavgaya ediyorlardı. Bir gün korsanlardan Sebahattin bu duruma dayanamadı. Diğer korsanlara:

– Artık yeter, bıktım sizin kavgalarınızdan, diye bağırdı. Bunu duyan korsanların en kabadayısı Sebahattin'e:

– Ula sen ne dedin, tekrar söyle, ne oldu, dilini mi yuttun, yoksa korkuyor musun, diye ardı ardına sorular sordu. Sebahattin:

– Senden mi korkacağım!

Kabadayı korsan:

– Benden korkmuyor musun?

Sebahattin:

– Hayır, güldürüyorsun demek daha doğru, hatta gülmekten ağlamak üzereyim.

Kabadayı korsan:

– Sen bir yalancısın. Benden korkuyorsun fakat söyleyemiyorsun. Utanma haydi söyle. Sebahattin:

– Senden korktuğum falan yok. Sen de bir korsansın, ben de bir korsanım. Kavgalarınızdan bıktım. Ben de kavga ediyorum, evet. Ama artık adam gibi adamlar olacaksınız, tamam mı?

Bunu duyan kabadayı korsan kendisini gülmekten alamadı.

Sebahattin Kabadayı korsanın güldüğünü görünce çok sinirlendi. Hemen yerdeki kılıcı alıp Kabadayı korsanın koluna fırlattı. Kabadayı korsan bunu görünce çok kızdı. Hemen Sebahattin'in ağzına iki tokat vurdu. Sebahattin karşılık vermek istedi. Fakat etrafta buna karşılık verebileceği bir nesne yoktu. O da çaresizce bakınmaya başladı. Fakat bu düşüncelerini Kabadayı korsanın, "Savaşa var mısınız?" sorusu bozdu. O da aniden "Varım." deyiverdi. Bunun üzerine Kabadayı korsan:

– Haydi o zaman, başlayalım, dedi. Ve birlikte kılıç mücadelesine başladılar. Sebahattin'in kılıcı bronzdu. Kabadayı korsan ise altından bir kılıç çıkartmıştı.

Biraz mücadele ettikten sonra kazananı belli gibiydi. Sebahattin önde gidiyordu. Fakat tam bu anda aniden Kabadayı korsan kılıcını ters çevirdi. Bu hamle sonucu Sebahattin'in ağzı kanadı. Bunu seyreden diğer korsanlar polise haber verdiler. Kısa süre içinde polis olay yerine gelmişti. Sebahattin

kılıcını kaldırdı. Kılıcı Kabadayı korsanın kafasına indirecekti ki polis Sebahattin'in elini tuttu. Ve hızlıca yere indirdi. Bunu gören Kabadayı korsan çok şaşırıldı. Önce biraz bekledi, sonra kendisinin de suçlu olduğunu söyledi. Bunu duyan polis ne karar vereceğini bilemedi. Öbür korsanların da ısrar ve katkılarıyla birkaç dakika sonra polis Sebahattin ve Kabadayı korsanı serbest bıraktı. Fakat "bir daha olmasın" diye de uyardı. Sebahattin içinden bu arada şöyle söylüyor:

— Bir daha olmasınmış. Bu polis de çok biliyor. Bir daha olmazsan sen...

Kabadayı korsanda tıpkı Sebahattin gibi düşünüyordu. Bu sebeple, polisler gidince savaşlarına devam ettiler. Ve ikisi de savaşın ortasında uyuya kaldılar.

Uyurken rüyalarında ikisi de savaşı kendilerinin kazandığını gördüler.

Uyandıklarında ikisi de yorgundu. Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra sabah sabah savaş yine devam ediyordu. Önce Kabadayı korsan kılıç attı. Sonra Sebahattin... Kafa kafaya mücadeleye başladılar. Biraz sonra Sebahattin geminin havan topunu aldı. Geminin çürük bölümü olan alt tarafından uçurdu. Gemideki korsanların bazıları öldü. Gemi havaya uçtu. Gemidekilerin çoğunun cesetleri denize bırakılmıştı bile. Sebahattin ve bazı arka-

daşları ağır yaralı olarak kurtulmuşlardı. Aralarında Sebahattin'in de olduğu ağır yaralılar en yakın hastaneye kaldırıldı. Sebahattin tüm çalışmalara rağmen hastaneden sağ kurtarılamadı.

Bütün bu olanların ardından geri kalan korsanlar efendilerini belirlemek için bir yarışma yapmaya karar verdiler. Yarışmada kazananlar bir üst tura çıkacaktı. Kaybedenler elenecek ve efendilik şanslarını kaçıracaklardı. Kaybedenler için rövanş mücadelesi olmayacaktı.

Yarışma sonucu Barış Kaan adlı bir korsan kazanmıştı. Artık Barış Kaan korsanların efendisi idi. Korsanların efendisi olarak istediğini yaptırabilirdi.

Üç gün boyunca her şey iyi ve normal idi. Fakat üç gün sonra Barış Kaan'ın yönetiminden sıkılan bir grup korsan onu öldürmek için tuzak hazırladılar ve Barış Kaan'ı öldürdüler.

Korsanlar yine efendisiz kalmıştı. Efendilerini bulmak için demokratik yolları kullandılar. Demokrasi sonucu köylü bir kişi korsanların efendisi seçildi.

Köylü adam iyi yönetim yapmak için toplantıya giriyordu. Tam o anda korsan bayrağının gönderden indiğini gördü. Kızgınca:

– Bunu yapan kim, diye bağırdı.

Arkadan gelen Sebahattin:

– Benim, diye seslendi.

Kabadayı korsan tam bağıracaktı ki “Bu Sebahattin’in Cesedi” diye bir ses işitti. Gerçekten de bu Sebahattin’in cesedi idi. Fakat canlanmıştı. Sebahattin’den korkan korsanlar üç dakika içinde güverteden ayrıldı. Güvertede bir tek Sebahattin kalmıştı. Biraz sonra Sebahattin’de güverteden bakınarak ayrıldı. Ve korsanlar ömür boyu hiç birbirini görmemişti. Güverte de hep boş kaldı...

METE ADADA

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Memleketin birinde bir şehir varmış. Bu şehirde sürekli savaş varmış. Savaşta hep erkekler savaşıyormuş ve genellikle ölüyorlarmış.

Bir anne çocuğunun ölmesini istemiyormuş. Onu bir sepete koyup bir leyleğin burnuna takmış. Anne leyleğe "Mete'mi buralardan al götür leylek kardeş," demiş.

Leyleğin bir adada evi varmış. Mete'yle adaya gelmişler ve Mete'ye yuvasında bir gün kalabileceğini söylemiş. Sabah olunca Mete yuvadan inmiş, sonra bir kaplan ona saldırmış. Oradan geçen bir jaguar da kaplanın üstüne atlayıp kaplanı öldürmüş ve Mete'yi kurtarmış. Mete jaguara teşekkür etmiş.

Mete acıkmış. Onu kurtaran jaguar Mete'nin acıktığını anlamış ve avlanmaya çıkmış. Bir kaç tane balık yakalamış ve Mete'ye getirmiş. Mete çiğ balık yemediğini ve pişirmek istediğini söylemiş. Jaguardan ateş istemiş. Jaguar ateşi bilmiyormuş. Mete de bir çakmak bulması halinde ateşin ne olduğunu göstereceğini söylemiş. Jaguar ateşi de

çakmağı da bilmiyormuş. Mete de onun bilmediğini anlamış ve etraftan bulduğu odunları bir birine sürterek ateş yakmış. Ateş yanınca balıkları pişirmişler ve jaguarla birlikte afiyetle yemişler. Jaguar pişmiş balığa bayılmış. Ateş yakmayı da öğrendiğinden artık bir daha çiğ balık yememeye karar vermiş.

Mete ateş yakmak için topladığı fazla odunlardan bir barınak yapmış. Akşam olunca jaguarı barınağa davet etmiş. Etraftan buldukları iki tane dev yaprağın birisini kendisi almış, diğerini de jaguara vermiş. Artık uyuma vakti geldiğinden her ikisi de derin bir uykuya dalmışlar.

Mete sabahleyin kalktığında jaguarı uyandırmaya çalışmış ama ne yaptıysa jaguarı uyandıramamış. Üzerinde bulunan koca yaprağı aldığı anda jaguarın karnındaki kocaman yarayı görmüş. Jaguar aldığı yaradan dolayı nefes alamıyormuş. Mete jaguarın nabzını dinlemiş ve öldüğünü anlamış. Arkadaşına çok üzülen Mete bir müddet daha buralarda kalmış. Ama yalnız kaldığı için çok sıkılıyormuş.

Bir gün uzaktan bir gemiye orada olduğunu fark ettirmiş. Gemi adaya gelmiş ve Mete'yi almış. Mete gemiyle annesine dönmeyi bekliyormuş. Ama gemi bir korsan gemisiymiş ve onu Hindistan'a götürmüşler. Korsanlar Mete'yi kendilerine zarar vereceğini düşündüklerinden idam etmişler.

BALIKÇI BABAM

Karusa küçük, bir o kadar da fakir bir kasabaymış. Buraya her yıl düşman askerleri gelip halkın elinden her şeyi alıyorlarmış. Yiyecek yemek bile bırakmıyorlarmış. Çocukları da kaçırıp köle gibi satıyorlarmış.

Beş yıl önce doğan Bili her şeyden habersiz mutlulukla yaşıyormuş. Fakat bir sorun varmış. Hayatında en önemli şey, yani babası yokmuş. Annesine hiç sormamış babasını. Ta ki o güne kadar.

Bili oynamaktan sıkıldığı bir an annesine "Babam nerede?" sorusunu yöneltmiş. Çünkü herkesin babası varmış. Ama bir tek onun babası yokmuş. Annesi üzgün bir şekilde:

– Bak oğlum baban bir balıkçıydı. Büyük bir teknesi vardı. Denize avlanmaya gitti ve bir daha da geri dönmedi. Teknesi batsaydı, boğulsaydı haberimiz olurdu. Ama yıllardır ne haberi geldi ne de kendisi, demiş.

Bili üzgün bir şekilde koşarak eve girmiş. Birkaç saat odasından çıkmamış. Bir zaman sonra odanın kapısı açılmış, Bili'nin üzerinde balıkçı kıya-

fetleri, elinde olta, sırtında balıkçı çantası varmış. Annesi bunları görür görmez, çıkar çabuk üzerindeki, diye bağırılmış. Bili, ben de babam gibi balıkçı olacağım, onun gibi denizlere açılacağım, demiş mutlulukla. Annesi sert bir şekilde:

– Hayır! O adam gibi olmanı, ona benzemeni istemiyorum, demiş. Bir de baba diyorsun ona. Sen de gidersin ileride ve bir daha dönmezsin, haber de vermezsin, her şeyi geride bırakır gidersin, demiş.

Bili odasına girmiş, ağlamaya başlamış ve babasının oltasını kırmış. Ardından babasının çantasını yırtarak çöpe atmış. Kafasını dağıtmak için dışarı çıkıp oynamak istemiş. Annesi de gölün kıyısında çamaşır yıkıyormuş. İleriden gelen at seslerini duymaya başlamışlar. Düşman askerleri geliyormuş. Annesi hemen elindeki çamaşırıları bırakıp Bili'yi almış ve gölün sazlık olan bölümüne gelmiş, bir sala oturarak aceleci bir şekilde:

– Bak oğlum, bu askerler bize düşman. Buralara gelip bizlerin neyi var neyi yok hep alıp götürüyorlar. Yiyecek, içecek, mal, mülk neyse de küçük erkek çocuklarını alıp kaçırıyorlar, demiş ve salı göle itivermiş.

Bili, ben bu koca gölde ne yaparım, diye dü-

şünürken annesinin eline tutuşturduğu iki küreği yavaş yavaş çevirmeye başlamış. Nereye gittiğini bilmeyerek uzun bir şekilde ilerlemiş. Çok acıkmış, kendini kaybedeceği bir sırada sal durmuş, kafasını kaldırdığında bir adaya geldiğini görmüş. Önünde kocaman Hindistan cevizi ağaçları varmış. Hemen bir tane düşürerek afiyetle yemiş.

Aradan yıllar geçmiş. Bili kendine bir kulübe yapmış ve hayvanlarla dost olmuş. Annesine duyduğu özlem dışında keyfi çok yerindeymiş. Günleri böyle rahat geçerken bir sabah büyük bir gürültü duymuş. Büyük büyük tekneler adaya geliyormuş. İçinde onlarca insan çıkıyor, her biri telaş ve sevinçle adaya atlıyormuş. Adaya gelenlerin kim olduğunu merak ederken kendilerini esir eden askerlerden kaçan insanlar olduğunu anlamış. Rahatı bozulduğu için hem korkmuş hem de üzölmüş Bili. Ama o da ne? Bu adam... Evet, sanki bu adamı tanıyormuş. Babaaaaa, diye bağırmış Bili. Evde annesinden gizli baktığı fotoğraftaki adammış bu.

Babasına olan biteni anlatmış Bili. Bol bol da sarılmış, ama annesinin ona duyduğu duyguları anlatınca morali bozulmuş. Babası da annesine haber veremediğini, çünkü balıktan dönerken askerlerin köye saldırmakta olduğunu gördüklerini, sırf köydekilere zarar vermesinler diye onlarla savaşıp esir

düştüklerini anlatmış.

Adaya gelenler bir hafta kadar dinlendikten sonra köylerine dönmüşler. Her biri yıllar sonra kavuştukları, giderken haber bile veremedikleri sevdiklerine şimdi daha sıkı sarılıyorlarmış.

MINİK DEVİN BAŞINA GELENLER

Asırlar önce, bilinmeyen eski çağlarda, renkli mi renkli, neşeli mi neşeli devler, cüceler, tatlı, sevimli yaratıkların yaşadığı bir diyar varmış. Adı Neşelistanmış. Bu ismi yerli halk uygun bulmuş. Bu diyarda devler büyük olmalarına rağmen cüceleri hor görmezlermiş.

Bir gün ülkede yaşayan dev çiftlerden birinin çocukları olmuş. Kalabalık ailelerine bir dev daha katılmış. Devler bebeklikten başlayarak çok hızlı büyürlermiş. Yıllar geçmiş ama bu devlerin çocukları hiç büyümemiş. Büyümemesi bir yana hiçbir büyüme belirtisi de yokmuş. Sadece bebeklikten çocukluk dönemine kadar büyümüş, ama sonra bu büyümesi durmuş.

Bu durum ailenin canını çok sıkıyormuş. Hatta iş öyle bir noktaya gelmiş ki aile artık bu durumdan utanç duyuyormuş. Ayrıca dışarıdaki herkes de bu minik devle dalga geçiyormuş.

Minik dev artık dayanamamış ve sonunda evden kaçmış. Uzunca bir yol gittikten sonra bir büyücü bulmuş. Büyücü hazırladığı iksirlerle gariplikleri

giderebilen birisiymiş. Minik dev olanları büyücüye anlatmış. Büyücü olanları dinledikten sonra hemen bir iksir hazırlamış. Minik dev hemen iksiri içmiş. Ama o da ne? Minik dev iksiri içer içmez boyu uzamış, ama bu sefer de haddinden fazla uzunmuş. Bir devin olması gerekenden de uzunmuş artık boyu.

Kimse minik devle dalga geçmiyormuş artık. Aksine herkes ondan korkuyor ve kaçıyor. Minik dev şimdi daha üzgünmüş. Mutlu olayım derken daha da kötü bir duruma düşmüş.

Bir gün kendi kendine düşünürken olanlardan sonra herkesin ne dediğini çok fazla düşünüp kafaya takarsa mutlu olamayacağını anlamış. Keşke akli daha önce başına gelseymiş. Ama şu an elinde değiştireceği bir şey olmadığı için bu uzunluğun tadına bakmaya karar vermiş. Bu durum da aslında fena değilmiş.

Yaşananlar ona, her zaman her şeyin iyi tarafından bakmayı, kim ne derse desin aldırış etmeyip mutlu olmayı öğretmiş.

ANNEMİ ARIYORUM

Küçücükken beşiğime koyup denize salan anneme kızgın değildim aslında. Çünkü bilmesem de duymuştum artık neden böyle bir işe kalkıştığını. Ona kızmam saçma olurdu. Sonuçta beni kralın zulmünden korumaya çalışıyordu, yaptığı iş her ne kadar doğru olmasa da.

Gaddar kraldan köşe bucak kaçan, onun zulmü altında inleyen insanların sesleri bile şu an içinde olduğum minicik Viksar Kasabası'ndan duyuluyordu. Minik olmasına aldanmayın sakın! İçinde ne dilenciler, ne sahtekârlar, ne silahlı adamlar var. İşte ben bu dilencilerden biriyim. Yaptığım işin doğru olmadığını biliyorum, fakat ben de ekmek parası kazanmaya çalışıyorum. Bu işe bulaştım ya çıkamayacağım bir daha. Çıkarsam peşime düşerler. Kim mi? Bu dilenci çetesinin lideri var ya, onun adamları işte. Hepsi Bay Desen için çalışıyor. Altısı çocuk beşi genç olmak üzere tam on bir dilenci. Bay Desen bu yüzden hurdalıkta yaşıyor. Yaşlı kadınların çantalarındaki paraları alıyor. Evleri soyuyor ve buna benzer daha bir sürü şey.

Kendi kendime "Bana da bu kötü işleri yaptıran o adamdan kaçmak, annemi bulmak onun ku-

cağına atılmak istiyorum.” diyorum.

Bir gün bu düşünceyi gerçekleştirmeye karar verdim. Önceden biriktirip yastığın altına koyduğum paraları cebime atıverdim. Yanıma birkaç parça kıyafet aldım. Kimsecikler yoktu, herkes soygun için bir yerlere gitmişti. Fırsattan istifade kasabanın deniz kıyısına gittim. Ağaç dibinde büyük bir tahta parçası buldum. Diğer taraflardan da çalı çırpı bu-lararak tahtanın çivilerine bağladım. Sonunda minik bir sal yaptım. Elime aldığım dal parçasını da kürek niyetine kullanarak biraz ilerledim. Karşıda kara gözüküyordu. Heyecanla daha da hızlandım. Bay Desen’in anlattığı gibi beni denize bırakan annemi bulabilecek miydim? Hiçbir zaman bana annemin yerini söylemedi kaçarım diye. Kaçtım işte beni sa-hilde bulup da annemin ve benim zor durumumdan faydalanarak kötülük yapan adamdan kurtuldum işte.

Toprağa ayak bastığımda kadınların yaşadığı çadırlara vardım. Bay Desen’in anlattığı tarzdaki kadını, annemi aramaya başladım. Ya değiştiyse, ya öldüyse?

Bu sırada beli bükülmüş, yüzünde yanık izi ve ben olan bir kadın gördüm. Anneeeee! diye bağı-rarak atıldım üzerine. Ana yüreği, hissetmişti beni.

Yavrum diye kucaklayıp kokladı ve öptü beni. Sarıldığımızı gören muhafızlar üzerimize doğru koşmaya başladı. Kadınları zorla çalıştırıp çadırlara mahkûm eden kralın adamları biz koşarken annemi vurdular.

Yıllardır aradığım, kokusuna hasret kaldığım, ellerine sadece bir an dokunabildiğim kadını aldılar hayatımdan yine. O an denizde mi bende mi fazla gözyaşı vardı bilmiyorum.

Bütün ömrüm boyunca annemi aradım, hala annemi arıyorum.

SAÇIMI SEVİYORUM

Saçım uzun ve güzeldi. Sınıftaki bütün kızlar saçımı kıskanıyordu. Hele de saçımı salıp okula gittiğim zamanlar... Dizlerime değen kül sarısı renginde saçlarıma rüzgar vurunca kızlar kıskançlıktan çatlıyordu. Benim bilmediğim birileri daha varmış aslında saçlarımı kıskanan.

Devler ülkesinin korkunç görünümlü kel devleri uzun zamandır beni izliyormuş. O gün eve giderken birden karşıma çıkıp beni kaçırdılar. Saçlarımı ve şirinliğimi söküp kendilerine, kelliği ve korkunçluğu söküp bana taktılar. Kendileri yeryüzüne indi, beni ise kendi dünyalarındaki küçük odalarına hapsettiler. Bu oda aynı devler gibi çirkindi. Odada küçük bir ayna vardı. Aynanın karşısına geçip kendime baktım. Çok çirkindim. Devlerden farkım yoktu. Adeta kendimden korkuyordum. Bu halde beni annem görse tanımazdı.

Ne yapacağımı çaresi çaresiz düşünürken devlerin odasında bir görünmezlik iksiri buldum. Bir çırpıda kafaya diktim. Artık benim de olağanüstü özelliklerim vardı. Bütün şehri karış karış aradım, ama saçlarımı ve şirinliğimi çalan devleri bir türlü

bulamadım. Birden aklıma okul geldi. Tabi ki okulda olacaklardı. Eğlenmek ve arkadaş edinmek için oraya gitmiş olmalıydılar.

Görünmez olduğum için sessizce sınıfın kapısını açıp içeri girdim, ama kimse benim farkıma varmadı. Oturduğum sıraya oturmuşlar bir de ukala hırsızlar. Kendilerinden şirinliğimi ve saçlarımı geri aldım. Devleri de kendi odalarına bir daha hiç çıkmamak üzere hapsettim. O günden sonra hem aneme hem de saçlarıma çok daha özen gösterdim. Çünkü annemin saçlarımla ilgili hiçbir öğüdünü dinlemezdim. Şimdi ise saçlarımin kıymetini daha çok biliyorum. Çünkü saçsız insan çatisız eve benzer.

Artık saçlarıma daha iyi bakacağım.

BÖLÜM IV

Masal İşte...

BİR DİZİ İZLİYORDUM...

Bir dizi izliyordum. Dizide bir şair görüyordum. Gözleri kapalı, içten, mısralarıyla konuşan bir şair. Sessiz konuşma ile işini sürdüren bir şair.

Bir dizi izliyordum. Dizide yedi şair görüyordum. Türkiye'nin şairleri. Ve... Ve onları yetiştiren üstad, Ahmet Necip Fazıl Kısakürek.

Bir program izliyordum. O yedi şairden ikisine "Necip Fazıl'a Saygı Ödülü" veriliyordu programda. Baktım. İzledim. Cumhurbaşkanı geldi, ödül verdi. Kapanış gerçekleşti. Program bitti. Ödüller verilirken heyecanlanmıştım bir tek.

Bir dizi izliyordum. Diğerlerinden farklı. Heyecanımdan yerimde duramıyordum. Yani duramayacağımı düşünüyordum. Düşünüyordum. Yine düşündüm. Düşündüm. Düşündüm. Düşündüm. Düşündüm. Ve... Düşündüm...

YANAN ŞEYLER ÇABUK TÜKENİR

Ece'yi bir çakmağa benzetmekte haklıyım diye düşünüyorum. Çünkü Ece, içi yanan bir kişidir. Çakmakta yanmaz mı zaten? Tıpkı Ece gibi.

Eee! Ece yanıyor da, nasıl acaba? Ece, deneme sınavı stresiyle yanıyor. Dışına da çok belli ediyor. Aslında çakmak da içinden yanar biliyorsunuz. İşte bu yüzden çakmakla Ece birbirine çok benzer. İkisi de yanar.

Bu durumu bir Aristo mantığına da benzetebiliriz. Ece, bir çakmak gibi, bir çakmak bir odun gibi, -çünkü ikisi de yanar- odun bir soba gibi, soba bir ufo gibi, ufo bir kalorifer gibi... İşte, tüm yananların temeli Ece.

Ne diyelim, Ece yanmamalı. Çünkü yanan şeyler çabuk tükenir...

DOSTLUK

Kazım ile Cemal bir gün mantar toplamaya gitmişler. Cemal bu işi severek yaparken Kazım hiç sevmez istemeye istemeye yaparmış. Ama yine de Cemal kırılmasın diye onunla gelir mantar toplarmış. Yine böyle mantar topladıkları bir gün Kazım çok renkli bir mantar görmüş ve:

– Cemal, bak ne buldum; rengârenk bir mantar!

Cemal tedirgin bir şekilde:

– Kazım, dün gazete okurken bir haber gördüm. Renkli mantarların yenmemesi gerektiğini, onların zehirli olduğunu söylüyordu, demiş.

Kazım gülerek:

– Boş veeerrr, demiş ve mantarı yemiş. Birkaç dakika sonra Kazım yere yığılmış. Cemal hemen ambulansı aramış ve durumu anlatmış. Kazım gözünü açtığında Cemal'e utancından bakamıyormuş, pişmanmış. Kazım kıl payı kurtulmuş ölümden. Fakat bacak hücreleri ölmüş, o yüzden sakat kalacaktı.

Yıllar böylece geçmeye başlamış. Ancak Kazım'ın dışarı çıkamaması ona çok acı geliyormuş. Cemal ona yardımcı oluyor, dışarıda olanı biteni anlatıyormuş, ama çıkıp da oynamak gibi olmuyormuş ki. Kazım'ı kıskanmaya başlamış yavaş yavaş.

Önceleri bu durumu kabul etmek istememiş, kendine yakıştıramıyormuş böyle düşünmeyi, ama gerçek buymuş.

Kendisi gezemiyorsa o da gezmemeliymiş. Kendisi mutsuzsa o da mutsuz olmalıymış. Bir plan yapmış, kendisini ziyarete geldiği bir gün ona ilaçlarından içirecekmış.

Kucağında hediyelerle, yüzünde gülümsemelerle girmiş odaya Cemal. Ama Kazım'ın yüzünde bir mutsuzluk varmış. Sebebini birkaç kez sormuş, ama Kazım kendini naza çekiyormuş, söylememiş sebebini. Ama Cemal çok ısrar etmiş. Bunun üzerine Kazım ilaçlarının tadını hiç sevmediğini çok ama çok acı olduğunu anlatmış. Eğer tadına bakıp kendisi de ilaçların acı olduğunu söylerse ilaçlarının değişeceğini anlatmış. Cemal tereddüt etse de arkadaşının hatırı için katlanmış bu duruma. Önce dil ucuyla bakmış ilaçların tadına. Hayır, ilaçlar acı değilmiş. Bir sorun yokmuş.

Bir süre sonra bir ağrı duymuş karnında. Cemal zehirleniyormuş, Kazım'ın karıştırdığı ilaçlardan dolayı ölüyormuş. Yere yığılmış. Kalbi taşlaşmış sahte dost Kazım kimseye haber bile vermiyormuş. Tam o sırada içeriye girenler Cemal'i acil servise götürüp midesini yıkatmışlar. Ama yıkanan sadece midesi değil, beyni ve yüreği de olmuş. Artık kimlere dost deyip demeyeceğini biliyormuş.

KELOĞLAN VE BEN

Günlerden cumartesiydi. Televizyonda “Keloğlan Masalları”nı seyrediyordum. Birden aklıma Keloğlan’ı buraya çağırarak geldi. Hemen sihirli güçlerimi devreye soktum ve hiç gecikmeden Keloğlan’ı yanıma çağırdım. Keloğlan’a:

- Sen kimsin?
- Sen nasıl oluştu?
- Seni kim canlandırıyor?
- Kara Vezir seninle neden uğraşıyor?
- Bilgecan Dede’yi nereden tanıyorsun?
- Balkızı ne zamandan beri seviyorsun?
- Sinek’ten niçin nefret ediyorsun?
- Bu senaryoyu kim yazdı?
- Cadı’yı hiç sevdin mi?

Sorularımı bitirince Keloğlan cevaplamaya başladı.

- Ben çizgi roman kahramanıyım.
- Beni çizerek oluşturdu.

- Beni Rüstü Asyalı canlandırır.
- Kara Vezir benimle burnumu her işe soktuğum ve herkese yardım ettiğim için uğraşiyor.
- Bilgecan Dede annemin babasının amcasıymış, oradan tanırım.
- Balkız'ı onu tanıdığımdan beri seviyorum.
- Sinek beni çok sinir ediyor.
- Bu senaryoyu Rüstü Asyalı yazdı.
- Cadı'yı hiç sevmemiştim.

Sorularımı sorup cevaplarımı aldıktan sonra onu olması gereken yere yani çizgi filmin içine gönderdim. Keloğlan'ın çizgi filme ulaştığından emin olmak için televizyonda onun bulunduğu kanalı açtım. Sonra izlemeye başladım. Annem Keloğlan'ı izlerken beni yanına çağırıldı.

Annem:

– Gözde, çabuk buraya gel kızım.

Ben:

– Tamam anne, hemen geliyorum.

Annem:

– Kızım şu tabakları tutar mısın?

Ben:

– Tutarım anneciğim.

Annemin tabaklarını tutarken Keloğlan'ı düşünmeye başladım. O sırada annemin tabaklarını yere düşürdüm, düşürür düşürmez korkudan geri kaçtım. Zorda olduğumu gören Keloğlan ve arkadaşları yardımıma koştular. Kırık tabakları yerden toplayıp yapıştırıcıyla birleştirdik ve yerlerine koyduk.

AYŞE VE MELEK

Bir kız varmış. Adı Ayşe imiş. Masmavi gözleri ve sapsarı saçları varmış. Sekiz yaşındaymış ve onunla aynı yaşta olan arkadaşı Melek'e çok değer verirmiş. Melek de ona çok değer verirmiş. İkisi çok mutlularmış.

Dışarıda kar yağıyormuş. Kartopu savaşı yapmak için dışarı çıkmışlar ve kartoplarını birbirlerine atmaya başlamışlar. Üşüdüklerini anlayınca eve gitmişler. Ayşe "Bizim eve süt içmeye gelir misin, annene haber veririz." demiş ve birlikte eve gitmişler. Evin içi sıcacıkmiş. Annesi onlara ılık bir süt hazırlamış ve içmişler. Saat geç olunca Melek evine gitmiş.

Annesi:

– Hadi kızım uyu artık saat geç oldu, demiş. Ayşe annesinin sözünü dinleyip uyumuş. Sabah olmuş. Ayşe uyanmış ve kahvaltısını yapmış. Her zamanki gibi evin önünde Melek'le buluşup okula gitmeleri gerekiyormuş. Ayşe evin önünde Melek'i dakikalarca beklemiş, fakat Melek gelmemiş. Ayşe daha fazla bekleyemeyip tek başına okula gitmiş.

Melek geç kalktığı için okula da geç kalmış.

Birinci ders başlamış, fakat birinci derse Melek yetişememiş. Teneffüs olmuş.

Melek:

– Neden beni beklemedin, en azından çağır-
saydın, demiş.

Ayşe:

– Zaten senin yüzünden az daha geç kalıyordum. Artık seni beklemeyeceğim, bu kadar da geç kalkılır mı, demiş.

Ayşe hatasını anlamış. Tatlı ve kısacık bir uykunun güzel bir dosta değişilmeyeceğini yaşayarak anlamış.

ABLAMIN HAYALLERİ

Ablam çok sever futbol oynamayı. Her gün futbolla yatar, futbolla kalkar. Futbol onun hayatının anlamı. Oyun oynarken bile kimsenin fikrini almadan futbol oynayalım der. Ama kimse onunla aynı fikirde olmaz. Okuldaki kız arkadaşlarını bırakıp, erkeklerle futbol oynamayı tercih eder. Hatta çoğu erkeklerden daha iyi oynar.

İyi ki ona çekmemişim. Düşünsenize kızlarla oynamak varken erkeklerle oynuyorsunuz. Tek kız da siz oluyorsunuz. Çok sıkıcı geliyor anlatınca, ama o çok zevk alıyor.

Bir diğer konu da tuttuğu takım. Galatasaray'ı tutuyor. Resmen âşık bu takıma. Ben de tutuyorum bu takımı, ama onun kadar ilgilenmiyorum bu tür işlerle. Genelde ablam daha sportif işlerle uğraşır, elinden her beceri gelir spor konusunda.

Ben ablamın zıddıyım. Ona göre daha süslü ve nazlıyım. Ablamın bacağını koparıp eline verseniz çıt çıkarmaz, ama ben öyle değilim işte. En ufak bir şeyde kıyametleri koparıyorum. Dostuysanız çok iyi davranır size, canını bile verir sevdiği insanlar için. Ama eğer sevmiyorsa sizi hele bir de kavga

ortamları oluştuyrsa aranızda vay halinize. Sevmediğı insanlara karşı taş kalplidir, acımasızdır.

Ablamın tek hayali Galatasaraylı oyuncularla tanışmaktır. O kadar istiyor ki bunu, her gün bana anlatıyor neler hissettiğini. İlk başlarda anlayamıyordum anlattıklarını, ama şimdi çok iyi anlıyorum. Her insanın vardır böyle hayalleri.

Bir hayali daha var ki sormayın. Serenay Aktaş ile tanışmak. Bir yıldan beri takip ediyor. Odayı görseniz her yer Serenay Aktaş resimleriyle dolu. Bu iki hayali gerçekleşse dünyanın en mutlu insanı olacak eminim.

Elimde olsa bütün hayallerini gerçekleştireceğim. Ama elimde değil. Keşke olsa da kendi isteklerimi de yerine getirsem.

Serenay Aktaş'ı kendisi gibi futbola ve Galatasaray'a âşık olduğu için seviyor. Kişilik özelliklerini çok beğeniyor tabi. Hani derler ya dört dörtlük bir insan yoktur diye. Ama ablama göre Serenay Aktaş dört dörtlük bir insan. Giyimiyle, konuşmasıyla, tavırlarıyla, futboldaki becerisiyle her şeyi ablamın gözdesidir.

Belki ben ablamın hayallerini gerçekleştiremeyeceğim. Ama her inananın, her gönülden sevenin hayallerinin gerçekleşeceğine inanıyorum.

NASRETTİN HOCA İLE TANIŞMAM

Odama çekilmiş fıkra kitabımı okuyordum. Kitabımın 148. sayfasında ortada bulunan "Ağzım Yırtılacaktı" adlı fıkrayı çok beğendim. Bu fıkrada yer alan amcaı pek sevmiştim. Onunla çok ortak yönümüz vardı. Hazır cevaplı olmamız bunlardan birisiydi.

Bu adam kim diye merak ettim ve kitabımı da yanıma alarak annemin yanına yani mutfağa doğru koşmaya başladım. Mutfağa girdiğimde nefes nefese kalmıştım. Nasıl nefes nefese kalmayayım, on altı basamaklı merdivenden aşağı doğru koşmuştum. Annem beni böyle görünce başladı gülmeye. Sakinleşince bana:

- Ne oldu? Arkandan biri mi kovalıyor?
- Anne ya!
- Ay! Şaka yapıyoruz herhalde.
- Anne, Nasrettin Hoca Amca kim?
- Nasrettin Hoca Amca değil kızım o. Nasrettin Hoca'ya bir daha amca deme.
- Aaaa! Anne kendimden yaşça büyük bir ada-

ma amca demeyeyim de ne diyeyim, ayıp denilen bir şey var, hıh!

– Tamam tamam, sen amca de, ama bak anlatıyorum, dinle.

“Akşehir'de büyük din adamı ve değerli bir zât olan "El-Mevla Hazret Şeyh Hoca Nasreddin"ın kabri vardır. Kendisi Akşehirli'dir. Fazilet sahibi olup, hazırcevap, keramet sahibi, filozof, din ve dünya işlerini birlikte ve eksiksiz yürüten büyük bir zâttır.” dedi ve sustu. Sonra annem:

– Hem sen bunları niye bana soruyorsun, tarayıcı amcana sorsana.

– Sağ ol annem. Bu hoca amcaı çok merak ettim.

Hemen odama yöneldim. Annem peşimden kısık bir sesle “Ne zaman akıllanacak bu çocuk” dedi. Ben durur muyum? Hemen anneme:

– Sizden akılı olduğum kesin şekerim, dedim. Annem bu söylediğimi duymuş olmalı ki çok güldü.

Hemen odama gittim, diz üstü bilgisayarımı kaptığım gibi tarayıcı amcaya “Nasrettin Hoca Amca” yazdım. Tarayıcı bana “Nasrettin Hoca mı demek istediniz” dedi. İçimden:

– Seni gidi bilmiş, amca dememe izin vermiyor, ne olacak, dedim.

Bu amcaı o kadar çok araştırmışım ki pufun üstünde uyuyakalmışım. Uyandığım zaman saat bir hayli geçti. Herkes uyumuştı. Annem belki uyanırım diye başucuma yemek bırakmış. Tam yemeğe uzanıyordum ki birden kapının altından buhar çıktı. Korkmaya başlamıştım. Bir ses:

– Korkma yavrum, benim, Hoca Amcan, dedi.

Başta inanmadım, kendime bir şamar attım, cimcikledim, ama rüyada değilmişim. Hoca Amca:

– Bana ısrarla amca demenden dolayı seni ziyarete geldim.

Halen şoktaydım. Hoca Amca olup olmadığını anlamak için ona birkaç soru sordum ve hepsini bildi. Halen gözlerime inanamıyordum, ama Hoca Amca'mın yanına gittim. Vaktiyle yaşamış olduğu ve günümüzde fıkra dediğimiz olaylardan "Memnun mu" fıkrasını anlatmaya başladı:

– Bak çocuğum, yolda yürüyordum ve adamın biri gelip bana:

– Hocam ramazan bizden memnun mu? diye sordu. Ben de adama:

– Memnun olmasa her sene 10 gün önceden gelir mi? dedim, dedi.

Bu fıkra hoşuma gitmişti.

– Başka fıkra da anlatır mısın? dedim.

– Seni mi kıracağım, seni kıracağıma testi kırarım daha iyi, dedi.

Önce böyle bir fıkra var sandım. Meğer “Testiyi Kırmadan Önce” adıyla anlatılan bir hatırası varmış. Anlatmaya başladı.

– Oğlumun eline bir testi tutuşturup su getirmesini istemiştim. Oğlum dışarı çıkarken de ensesine bir tokat attım. Bunu gören bir komşu:

– Yahu Hocam, henüz testiyi kırmadan niye dövüyorsun çocuğu? diye sordu.

– Testi kırıldıktan sonra dayak kaç para eder, dedim. Komşu da suratı bir karış bana baktı, dedikten sonra bu hatırayı da bitirdi. Ben de Hoca Amca’ma:

– Bu komşu sana amca demiyor muydu? dedim. Hoca Amcam:

– Hayır evladım. Bana amca diyen tek insan sensin, dedi. Hoca Amca’ma amca dememin verdi-

ği kıvançla şöyle bir istekte bulundum.

– Hoca Amcacım, hep sen mi bana fıkra anlatacaksın, bir fıkra da ben sana anlatayım. Hoca Amcam:

– Tabi ki ama hangi fıkrayı anlatacaksın? dedi. Ben de:

– Senin fıkralarını anlatmayacağım. Çünkü bu senin fıkraların, sen hepsini biliyorsun, sana Temel Amca'nın fıkralarını anlatacağım, dedim. Hoca Amcam:

– Anlat bakalım. Neymiş bu fıkranın adı, dedi. Ben de:

– Fıkramın adı "Tüşüneyrum", dedim. Bak, anlatıyorum, dinle.

Bir gün Temel, Dursun'un yanına gelerek, internette bir bayan tanıdığını, çok zengin, çok güzel ve kendisini görür görmez aşık olduğunu defalarca anlatmasına rağmen Dursun'dan ilgi göremeyince:

– Ula Dursun neden pi şey demeysun? diye sorar. Dursun da:

– Tüşüneyrum da, der. Temel:

– Ne tüşüneysun, der. Dursun:

– Haçan sana aşuk olacak kadunun kaç gram aklu var, onu tüşüneyrum, der.

Fıkramı bitirince Hoca Amca'ma "Beğendin mi?" dedim. Hoca Amcam:

– Evet beğendim beğenmesine, ama saat çok geç oldu, artık ben gideyim olur mu, dedi. Ben de:

– Yine beklerim Hoca Amca, diyerek uğurladım.

Ertesi gün olanları anneme anlattım. Annem, "Hayal gücün çok yüksek." dedi. Annem bana inanmadı, ama Hoca Amcamla çok güzel zaman geçirmiştim.

YILBAŞI AĞACI

Yılbaşı ağacı yalnızdı. Kimsenin onu sevmediğini düşünürdü. Bir gün önemliydi onun için: Yılbaşı... Çünkü yılbaşında ünlü olduğunu düşünürdü. On saniyelik de olsa ünlü olmak güzeldi sonuçta.

Bir sorun vardı. Yılbaşı yaklaşıyordu, ama kimse onu evine süslemek için almıyordu. Acaba alsam mı diye düşünüp geçiyorlardı. Olsun. En azından bir gün içinde yirmi otuz kişi tarafından sevilip övülüyordu. Ama sonunda yine aynı şey oluyordu, almadan geçiyorlardı.

Yılbaşı ağacı anlamıyordu. Sorun onda mıydı yoksa insanlarda mı? O gün 1 Aralık'tı. Yılbaşına tam bir ay vardı. Saat 21:00 sularıydı. Yılbaşı ağacının uyuma vaktiydi. Usulca kapadı gözlerini, ama uyuyamadı. Çünkü sorunları vardı. Hayal kurmak istiyordu, bunu da yapamıyordu. Acaba yılbaşı partisi için süslenmiş bir ağaç mı olsaydı, yoksa arkadaş çevresi olan herkesle mutlu geçinen bir ağaç mı? Kafasında deli sorular vardı.

Uykuya daldı. Çok güzel bir rüya görüyordu. Rüyasında ebediyen bir evin ağacıydı ve yanındaki küpe çiçeği papatya ile sarmaş dolaş olmuştu.

Bu rüyadan uyanmak istemiyordu ama ne yazık ki şafak vaktiyle birlikte uyanmıştı. Uyanınca aklına "Rüyaların tersi çıkar." sözü geldi. O zaman niye rüya görüyordu? Şu ana kadar gördüğü rüyaların ne tersi ne de düzü çıkmıştı. Boşa mı rüya görüyordu? Bildiği bir şey vardı, rüya görmek çok güzeldi.

Boşa rüya görmese daha güzel olacaktı, ama nereden bilebilirdi ki boşa rüya gördüğünü. Bunları düşündükçe ağlayası geliyordu. En iyisi düşünmemek dedi ve düşünmekten vazgeçti.

Ama olmuyordu. İç sesi susmuyordu. Sürekli düşünüyordu. Yılbaşı ağacı daha fazla dayanamadı ve ağlamaya başladı. Çok ağladı, ama sonunda sustu. Sustuğunda biraz daha rahat hissediyordu.

O gün dükkâna bir müşteri geldi. Yılbaşı için çam ağacı baktığını söyledi. Dükkân sahibi alt kata inerek yılbaşı ağacını getirdi. Gelen müşteri ona bayılmıştı. Ve onu satın aldı. Yılbaşı ağacı ilk defa mutlu olmuştu. Aklına yanında olacak bitkiler, etrafında koşuşturacak ufak çocuklar geldi. Sahibi onu satmaya dünden meraklıydı. Müşteriye; "Al senin olsun, karşılığı 100 lira" dedi. Adam: "Peki al, 100 lira, bu da evimin adresi, araba ile gönderirsin." dedi.

Yılbaşı ağacı gül gonca geçineceği evi merak ediyordu. Nasıl bir yerdi acaba? Demir kapılar ardında bir villa mı? Yoksa apartman dairesi mi? Neyse... En önemlisi huzur değil mi? Huzurlu bir yerde yaşasın, gerisi önemli değildi.

Yılbaşı ağacı çok heyecanlıydı. Akşamüstü gerçek bir eve yerleştiriliyordu. Bodrum kattaki farelerden ve örümceklerden uzak, huzurlu ve mutlu bir yere. Sonunda akşam olmuştu. Dükkân sahibi onu götürmek üzere bir güzel süslemişti. Vakit gelince yılbaşı ağacını arabaya bindirdi. Çok geçmeden yılbaşı ağacı yeni evinde idi.

Bu ev rüyasındaki evdi. Her yanında arkadaş bitkiler, yılbaşı partisi için süslemeler.. Etrafında koşuşan dört yaşında iki ikiz çocuk... Hayallerinin eviydi burası. Kapıdan sarı saçlı, mavi gözlü bir bayan girdi. Yeni sahibinin eşi olmalıydı bu güzel kadın. Ama nasıl olabilirdi ki bu? Buradan bakınca yirmi yaşında gibi duruyor. Yılbaşı ağacı bu evde huzuru yakalamıştı. Mutlu hissediyordu kendini. Nasıl mutlu olmasın ki? Sonunda bir sahibi vardı onun da. Artık yalnız değildi. İlk gün bu mutluluğun yanında biraz da telaş vardı, ama her şey daha güzel olacaktı. Zaten her şey daha güzeldi. Yeni bir evi, yeni bir odası, yeni bir sahibi vardı.

BÖLÜM V

Rüya mı Gerçek mi

KARA GÖZLÜM

Annemi kaybedeli yirmi gün olmuştu. Yatakta yatarak düşünüyordum. Düşüncelerim biter bitmez uykuya daldım. Az sonra bir cin geldi. Bana biraz baktı. Onu görmezden gelmeye çalıştım. Fakat başaramadım. Cin:

– Anneni özledin mi?

– Tabii ki özledim, o benim annem, diye cevap verdim. Biraz konuştuk. Beni anlamak istemiyordu. Tam o sırada, ağızımdan:

– Neden anlamak istemiyorsun, görmüyor musun, cümlesi çıktı.

Cin ters ters bakarak:

– Kara gözlü, bana terslenme, dedi.

“Karagözlüm” lakabımı nereden biliyordu. Bu bana annemin verdiği lakaptı. Yaşarken bana hep “kara gözlüm” derdi. Peki bu cin, bu lakabı nereden biliyordu, aklım almadı. Düşüncelerimden hemen sıyrılıp cine “kara gözlüm” lakabını nereden bildiğini sordum. Bana:

– Sana üç gün müddet, anneni üç gün boyunca bir kez ziyaret etmelisin. Eğer edersen, anne-

ni sana geri getiririm, eğer ziyaret etmezsen ömür boyu annesiz yaşarsın, haberin ola, dedi ve kayboldu.

Tam o anda, uyandım. Cinin dediklerini düşündüm ve çok saçma buldum. Bu nedenle annemi ziyarete gitmedim. Çünkü gidersem oradaki görevlilere yakalanırdım. Çünkü mezar kapısında görevliler özel bir gün olmadığı sürece ziyaretçileri içeriye almıyorlar. Ben de uğraşmak istemedim. Cinin saçmaladığı birkaç kelime olarak düşündüm söylediklerini.

Aradan üç gün geçmişti. Yine rüya görmüştüm. Bunun bir tesadüf olmadığını düşündüm. Hakikaten de öyleydi. Cin yine geldi ve bana, ömür boyu annemi göremeyeceğimi söyledi.

ARKADAŞIM

O gün her şey çok güzeldi. Dışarıda arkadaşlarım ile oyun oynuyordum. Birden arkadaşım Cansu yere düştü. Nasıl oldu anlamadım. Başı kanamaya başladı. Cansu'ya canının acıyıp acımadığını sordum. Cansu; anneciğim, anneciğim! diye çığlık atıyordu, başka bir şey söylemiyordu.

Hemen Sıla Teyze'yi çağırdım. Sıla Teyze hemen Cansu'nun yanına gitti. "Cansuu!" diye çığlıklar atıyordu. Çok üzgündüm. Ağlaya ağlaya annemin yanına gittim. Annem:

– Ne oldu kızım, diye sordu.

Anneme olup biteni anlattım. Annem:

– Üzülme kızım, elbet bir gün iyileşir, dedi.

Beni teselli etmeye çalışıyordu. Ama ben susmuyordum, hep ağlıyordum. İki saat geçtikten sonra annem Sıla Teyze'yi aradı. Ben de annemi dinliyordum. Annemi gizlice dinlemem doğru değildi, ama merak ediyordum işte. Cansu'nun ameliyata alındığını annemin telefon konuşmasından öğrendim.

Annem telefon konuşmasını bitirdi. Hemen ya-

tağa yattım. Uykuya dalmıştığım. Annem beni uyan-
dırdı.

– Kızım hadi uyan, akşam oldu.

– Tamam anneciğim.

Uyandım yemek yedik. Babam:

– Üzölme kızım, Cansu iyileşecek ve yine
onunla en güzel oyunları oynayacaksınız.

– Biliyorum babacığım. Anneciğim ellerine
sağlık.

Hemen odama geçip Cansu ile olan fotoğraf-
larımıza baktım. İyileşecekti, biliyordum. Ben aile-
mizin tek çocuğu olduğum için Cansu’yu kardeşim
gibi görürdüm.

Ben uyumaya çalışıyordum ki annem ve ba-
bam odama geldi.

– Kızım kalk hadi, bu saatte uyunur mu?

– Anne ne olur uyumak istiyorum, hem yarın
erkenden uyanıp Cansu’nun yanına gideriz.

– Tamam kızım, sen nasıl istersen öyle olsun.
İyi geceler.

– İyi geceler

Gözlerimi kapadım ve birden uykuya daldım. Burası da neresi böyle. Aaa! O Cansu değil mi? Cansuu! Cansuu! Beni duymuyor, ne acayip. Cansu'nun yanında da biri var. O kim acaba? Cansu'nun yanındaki adamın üstü siyah, ne garip. Koşmaya başladım. Koşuyordum koşuyordum, ama ileri gidemiyordum.

Hava güneşli, sıcak, her yer kum. Cansu beni bir türlü duymuyordu. Beni birisi Cansu'nun yanına gitmemem için engelliyordu. Ama kim? Yanımda da hiç kimse yok. Çok korkuyorum. Siyah adam Cansu'yu kaçıırıyordu, ama engel olamıyordum. "Cansuu!" diye tekrar bağırdım. Cansu bu sefer sesimi duydu ve elveda beni kurtaramadın, ama üzülme, elveda elveda, dedi ve birden ikiside kayboldu. Ben çığılıklarla uyandım. Annemle babam koşa koşa yanıma gelmişler.

– Ne oldu kızım?

– Yok bir şey babacığım, rüya görmüşüm.

Sabah olmuştu. Annem bana bir bardak su verdi. Ben de teşekkür ettim. Üstümü giyindim, ellerimi yüzümü yıkayıp sofraya oturdum. Kahvaltımızı yaptıktan sonra annem:

- Hadi kızım, Cansu'nun yanına gidelim.
- Tamam anneciğim.

En iyi arkadaşşıma gidecektim. İğim içime sığmıyordu. Babam işe giderken bizi de hastaneye bıraktı. Ben hastaneye doğru koşmaya başladım. Cansu'nun bulunduğu odaya gittik. Cansu iyiydi, sadece küçük bir travma geçirmiş. Ama yine de dikkatli olması gerekmiş. Çok mutluyum, çünkü Cansu yanımda iyi, gözlerini açmış ve onunla rahatlıkla konuşabiliyordum. Cansu'yu çok ama çok seviyorum.

ANNEM

Annem ehliyetini yeni almıştı. Bir gün çarşıya gidiyorduk. Annem de vardı, arabayı sürmek istedi, ama babam izin vermedi. "Olmaz, ehliyetini daha yeni aldın, kaza yaparsın." dedi babam. Ama annem ısrar etti. Babam mecburen kenarda durdu ve annem direksiyona geçti.

Arabayı artık annem kullanıyordu. Bir süre güzel gittik, tâ ki tomruk yüklü kamyonu görene kadar. Annem kamyonu görünce telaşa kapıldı. Direksiyon hakimiyetini kaybederek kamyonu çarptık. Kamyondaki tomruklardan biri annemin oturduğu yere düştü. Bize bir şey olmadı, ama annem...

Bu olay ne zaman aklıma gelse ağlıyorum. Off! Niye öldün anne? Ben seni çok seviyordum anneciğim, diye mırıldandım. Bir taraftan da televizyondan ses geliyordu, ses giderek artınca kafamı kaldırıp baktım. Televizyondaki ses:

– Çocuklar bugün anneler günü. Annenize bizden indirimli fiyata eşya alabilirsiniz, diyordu.

O an hiç düşünmeden elime geçen her şeyi televizyona fırlattım. Babam bu sesi duyunca odama geldi, ne olduğunu sordu, ama söylemedim.

Gelmişken bana anlatmak istediği bir şey olduğunu söyledi. Kendisi ikinci kez evlenecekti. Eminim ki evleneceği kadın babamı sevmiyordu. Babam çok zengin olduğu için, onun parası için evleniyordu. Ama babam bunu fark edemiyordu. Ben ise ağlayarak:

– Kiminle evlenirsen evlen, ama şunu bil ki ben o kadına anne demem, benim bir tane annem var.

Birkaç hafta sonra düğünleri oldu, ama ben gitmedim.

Kadın artık bizimle yaşıyordu. Ben ise hiçbir şeye aldıriş etmeden okula gidip geliyordum. O gün okulda öğretmen ertesi gün yerli malı haftası kutlamamızın olduğunu herkesin annesinin okula gelmesinin gerektiğini söyledi. Arka sıralardan biri söz alarak: "Onun annesi gelemez çünkü öldü." dedi. Herkes gülmeye başladı. Hemen sınıfı terk edip eve gittim. Biraz bilgisayarla uğraşarak yattım.

Rüya görüyordum. Her yer bembeyaz, her yer boşluk. İleriden oğlum, oğlum sesleri geliyor. Beyaz kıyafetli biri çıktı karşıma. Yüzünde maske vardı, maskeyi çıkardı. O benim annemdi. Çok sevindim, koşarak sarılıyordum ki annem birden kayboldu. Çok üzüldüm. Hemen uyandım, şaşkındım. Dışarı

çıkıp çiçekçiden annemin en sevdiği çiçek olan gül aldım. Annemin mezarına giderek çiçeği bıraktım ve annemle konuştum:

– Anne seni bugün rüyamda gördüm. Bana oğlum dedin. Keşke ölmeseydin anne. Herkesin annesi var, babam da yeni bir kadınla evlendi, ama ben ona anne demiyorum. Çünkü benim tek ve gerçek annem sensin, diyerek oradan uzaklaştım, eve vardım. Doğruca yatağıma uzandım, uyursam belki annemi görürüm dedim kendi kendime. Ama olmuyordu, bir türlü uyuyamıyordum. Ben de uyku ilacı içtim ve uykuya daldım.

Yine aynı yerdeydim. Ama annemi göremedim. İleride bir köprü vardı, yanları boşluktu. İlerleyip köprüye girdim. Tam ortasına gelmiştim ki denge mi kaybettim. Düşecekken annem elimden tuttu. Çok sevinmiştim. Hemen anneme sarıldım, “Seni çok seviyorum.” derken bir anda uyandım. Telefon çalıyordu. Telefonu açtım, karşımdaki kadın bana “Kemal Bey’i tanıyor musun?” diye sordu. Ben de ona babam olduğunu söyledim. Karşımdaki ses babamın kaza yapıp öldüğünü söyledi. Dünya başıma yıkıldı. Şimdi hem annesiz hem de babasızdım.

Babamın cenazesine yeni karısı gelmedi. Cenaze dönüşü beni eve bile almadı. Artık evim de

yoktu. Çaresiz annemin mezarına gittim. Gidecek ve kalacak yerim olmadığı için geceyi annemin mezarına sarılarak geçirdim. Beni sabah o halde bulan polisler karakola götürüp kim olduğumu araştırdılar. O sırada babamın avukatı geldi, beni aradığını mirasın hepsinin bana kaldığını anlattı.

Eve gidip o kadını evden attım. Kalan mirasın yarısını Çocuk Esirgeme Kurumu'na, yarısını da fakirlere verdim. Kendime yetecek kadar ayırdım.

Ama annem ve babam olmadan paranın bana ne faydası vardı ki?

BU GERÇEK OLAMAZ

Zamanın birinde Ali adında bir çocuk varmış. Ali sabah kalkmış ve kahvaltı masasına oturmuş.

Kahvaltı masasında Ali'nin annesi, babası ve kardeşi Nisa varmış. Nisa, Ali dört yaşındayken doğmuş. Nisa tatlı, şirin ama çok da şımarık denebilecek bir çocukmuş. Ali kahvaltısını yapıp sofradan kalkmış. Annesine şöyle demiş:

– Anne, ben bugün okula yürüyerek gidebilir miyim?

Annesi:

– Peki oğlum, ama sadece bu gün gitmene izin veriyorum. Başka günler gitmene izin veremem.

Ali okula gitmiş. Bu arada Ali'nin anne ve babası Nisa'yı okula bırakacaklarmış.

Nisa, babası araba kullanırken ona sarılayım derken direksiyona çarpmış ve kaza yapmışlar. Ali'nin annesi, babası ve kardeşi Nisa ağır yaralanmış. Hepsini ameliyata almışlar. Ameliyattan sadece Nisa kurtulmuş.

Nisa iyileştiği zaman Ali'yle onu aynı yetimhaneye götüreceklermiş.

O kara gün geldiğinde Ali okuldaymış. Görevliler Ali'nin okuluna gitmiş. Ali'ye hiçbir şey söylememişler ve onu yetimhaneye götürmüşler. Ali ağlamaklı sözlerle:

– Ne oluyor, beni nereye getirdiniz, annem babam nerede?

Nisa, Ali'yi görmüş:

– Abi ne oluyor, bizi nereye getirdiler?

Yetimhanedeki görevliler Nisa'yı kenara çekip:

– Sakın anne ve babanın öldüğünü söyleme.

Nisa, gözleri yaşlı:

– Neden söylemeyeyim?

Görevliler:

– Yoksa abinin psikolojisi bozulur.

Nisa "tamam" işaretiyle kafasını sallamış. Nisa ile Ali'yi aynı odalara yerleştirmişler.

Ali kafasını yastığa koymuş ve gözlerini kapamış. Rüya görmeye başlamış. Rüyasında anne ve babasının arabayla kaza geçirip öldüğünü görmüş.

Ve özellikle buna kardeşi Nisa'nın sebep olduğunu düşünmüş.

Sabah gözlerini açtığıında Nisa'nın uyuduğunu görmüş. Yemekhaneye kahvaltı yapmaya gitmiş. Yemekhanede yeni arkadaşlar edinmiş. Aralarından bir tanesinin adı da Ahmet'miş. Ahmet yetimhanede olan biten her şeyi bilirmiş. Ahmet, Ali'ye:

– Neden buraya geldin?

Ali:

– Bilmiyorum, okulumda beden eğitimi dersindeydik ve görevliler gelip beni okuldan aldılar.

Ahmet kafasını sinirli bir şekilde sallayarak:

– Annen ve baban ölmüş senin.

Ali şaşkın ve korku dolu bakışlarla:

– Nasıl yani!

Ahmet anlatmaya devam etmiş.

– Burası bir yetimhanedir, anne ve babası olmayan çocuklar buraya getirilir.

Ali üzülerek:

– Peki, annemle babamın neden öldüğünü de biliyor musun?

Ahmet:

– Tabi biliyorum, bunu kardeşin Nisa yaptı. Baban araba kullanırken ona sarılmak istedi. Derken direksiyona çarptı ve kaza oldu.

Ali bunu duyunca hemen yattığı odaya, Nisa'nın yanına, gitmiş. Ali'nin niyetini anlayan Ahmet peşinden koşarak:

– Yapma! diye bağırılmış.

Bu sesle irkilerek yatağından kalkan Ali gördüğü her şeyin bir rüya olduğunu anlamış ve yanında yatan Nisa'yı öperek annesiyle babasının yanına koşmuş.

BU DA GERÇEK OLAMAZ

Bir gün Sinem'in annesi ve babası ayrılmaya karar verirler. Sinem ve kardeşi Arzu ayrılmalarını istemezler. Ellerinden ne geliyorsa yaparlar, fakat hiçbir şey değişmez. Annesi ve babası gerçekten kararlıdır. Ertesi sabah annesi ve babasının mahkemesi vardır. Arzu ile Sinem'in de ayrılması gerekmektedir. Sinem babasında Arzu da annesinde kalacaktır.

Annesiyle babasının boşanmasının ardından tam bir ay geçmiştir. Sinem hâlâ o günkü gibi üzüntülüdür. Tam o anda kapı çalar. Babasının açacağını düşünür ve öylece odasında kalır. Ses seda çıkmayınca kapıyı açmak zorunda kalan Sinem, açınca bir de ne görsün! Karşısında hiç tanımadığı bir kadın durmaktadır. Babası o kadının sesini duyunca üst kattaki odasının kapısını hızla açar ve koşar adımlarla merdivenden inip kadının yanına gelir ve:

– Hoş geldin Hayatım, içeri buyur" der. Kadın içeri girer ve:

– Yeni evimiz bu mu?" der. Sinem:

– Baba bunu bana yapmış olamazsın, diyerek odasına koşar. Yatağına yatıp gözlerini kapatır.

Bu esnada sanki bir ses:

– Herkes kahvaltıya, haydi çabuk uyanın, der. Sinem, gözlerini açtığında anne ve babasının karşı-sında durup:

– Haydi uyan tatlı kızım, dediğini görünce hepsinin rüya olduğunu anlar ve sevgi dolu bakışlarıyla ona bakan anne babasına tüm içtenliğiyle kocaman sarılır.

RÜYAMDA SEN

Kısa zaman önce kaybettim onu. Halen anılarımız gözümün önüne geliyor. Göz göre göre bıraktım onu. Git dedim, bu senin için daha hayırlı. Ama akşama hayatımı birleştirdiğim adamın ölüsü gelince kendimi bir suçlu gibi hissettim. Zaten öyleydim. Suçluydum, bırakmamalıydım onu.

Onu kaybettikten bir hafta sonra içimi bir dert kapladı. Ne zaman başım sıkışsa, kendimi dertli hissetsem ona danışırdım. Yine öyle yaptım, mezarına gittim. Eve geldiğimde saat çok geçti. Hemen uykuya daldım. Karşımda karamel saçlı bir adam duruyor, hemen tanıdım onu. O benim Ozan'ımdı. Yanına gitmeye korktum, ama o benim yanıma geldi ve bana:

– Neden kendini suçluyorsun? dedi.

Cevap vermek istemedim, utandım, ama elimden bir şey gelmiyor.

Ben de ona:

– Nasıl suçlu hissetmeyeyim kendimi? Sana git diyen kimdi, ha! Söyle, ben değil miydim? Seni ölüme gönderen ben değil miydim, diyerek çıktım O'na. Hiç beklemediğim bir cevapla karşılaştım:

– Hayır! Sen değildin, bendim. Beni ölüme gönderen sen değil, kendimdim.

Çok şaşırılmışım. Bunu bana nasıl söyler, O'na git git dedikten sonra. Hemen cevap verdim:

– Nasıl yani? Sana ben dedim git diye. Başkası mı dedi?

Bana yine şaşıracağım bir cevap verdi:

– Evet, bana git diyen sendin, ama beni ölüme gönderen sen değildin. Böyle olacağını bilemezdim. Sen burada ne kadar çok üzülürsen ben orada o kadar çok azap çekiyorum. Lütfen bana bir söz ver ve bir daha asla üzülme. Beni affet ve kendini suçlama.

– Ağzımdan ufak bir sesle "söz" çıktı.

Ona daha fazla cevap verecektim ki uyandım. Nasıl olur bu? Ağlamak istiyordum, ama yapamıyordum. Daha yeni söz vermişim çünkü.

BÖLÜM VI

Geçmiş Unutulmaz

SENİ SEVİYORUM ANNE

Yine bir teselliye suskunlukla cevap vererek sığınacağım olan yatağıma uzandım. O gün feryat figan ağlarken bugün nasıl mutlu olmamı isteyebilirler ki?

Uyandığımdaya herkes uyuyordu. Yatağımanın yanındaki büyük komodindeki aynaya baktım. Saçlarıma dokundum. Gözlerimin altındaki torbalar uykusuzluktan daha da büyümüşdü. O günden sonra kendime hiç bakmamıştım. Sadece yüzümü yıkayabiliyordum. Eskisi gibi saçlarıma tarayıp, temiz, süslü püslü kıyafetler giymiyordum. Yüzümü yıkadım ve terasa çıktım. Yağmur yağıyordu. Yağmur beni rahatlatıyor. Dışarı doğru uzanıp sırlıklam olduktan sonra gerçekten soğuğa dayanamayıp içeri girdim. Karnım acıkmıştı. Her yemeğe başlamak istediğimde boğazım düğümleniyordu sanki. Tüm günü bir lokma ekmek ve bir yudum suyla geçiriyordum. Bana zorla yemek yedirmeye çalışıyorlardı. Belki zorla da olsa birkaç lokma bir şeyler yiyordum.

Odama çekildim, ama bu sefer annemin odasına. Anahtarı sadece bendeydi. Çünkü o odaya kimsenin girmesine izin vermiyordum. Yavaşça elimdeki anahtarı kapıya uzattım. Girdikten sonra kapıyı tekrar kilitledim. Odada kimsenin beni rahatsız et-

mesine müsaade etmedim.

Bu oda çok özeldi benim için. Çünkü annemin ardından kalan son parçalar burada idi. Annemin kıyafetlerini kokladım. Çerçevadaki fotoğraflara baktım. Bir fotoğrafta annem ile ben vardım. Annemle kartopu oynuyorduk. Annemin kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Soruyorum kendi kendime. Çevremdekilere soruyorum annemin neden öldüğünü. Kimse cevap vermek istemiyor. Ama biliyorum. Annem amansız bir hastalığa yakalanmıştı. Hastaneye gittiğimizde beni odadan çıkarmışlardı. Gizlice dinlemiştim, ama hastalığın ne olduğunu tam anlamamıştım.

Annemin ve benim olduğum bu fotoğraf aniden yere düştü, çerçeve kırıldı. Çerçevenin camının kırığı tam da annem ve benim ortamımızdaki yerdirdi. Sanki bizi ayırıyordu. Bunun tesadüf olduğuna inanmıyordum. Fotoğrafi çerçevenin içinden çıkardım ve odama gittim. Fotoğrafi çekmecenin içine, günlüğümün arasına koydum. Yatağıma uzandım. Niyetim uyumak değildi. Ama uyuyakaldım.

Uzun bir yol gördüm. Sonu görülmeyen bir yol. Bir ses beni çağırıyordu. Ben hemen o yöne doğru koştum. Ama hiçbir şey görünmüyordu. O ses hâlâ beni çağırıyordu. Birden o sesi tanırdım gibi oldum.

– Anne ?

Ses giderek belirginleşiyor yavaş yavaş bir kişiye dönüşüyordu. O annemdi. Evet, annem. Benim annem. Eliyle gel işareti yapıyordu. Bir melek gibiydi. Saf bir simaya sahipti. Yanına gittim ve sarıldım. Beraber bir ağacın yanına çöktük. İlk sözü annem söyledi. Beni izlediğini, üzüldüğümde üzüldüğünü ve bu yüzden üzülmemem gerektiğini anlattı.

–Senin üzülmene beni çok üzüyor. Her insan bir gün bu dünyadan göç edecek. Eğer sen güçlü kalırsan ben senden daha fazla mutlu olacağım. Senin mutlu olman beni mutlu ediyor. Bu hiçbir zaman değişmedi. Ben her zaman senin yanında olacağım. Kalbinin derinliklerinde bir yerde.

Elindeki kolyeyi bana uzattı ve taktı. Bu kolyenin ucunda sonsuzluk işareti vardı. Kolyede bir not buldum: "Aramızdaki bağ sonsuza kadar kopmayacak. Beni görmek istersen kalbinin derinliklerinde bir yerde seni izliyor olacağım."

Bu not gülümsememe neden olmuştu. Annemin ölümünden sonra ilk defa gülümsüyordum. Annemin ve benim mutluluğum için bu gülümsemeyi yüzümden hiç silmeyeceğim. "Seni seviyorum anne."

Yaklaşık iki saat kazmıştım. Sabah oluyordu. Ortalık aydınlandıkça anlaşılıyordu ki etraf savaş alanına dönmüştü. Bir yandan çığlık sesleri bir yandan yanan binalar... Hala bekliyordum belki bir haber alırım diye. O sırada yerde annemin başörtüsünü gördüm. Yerden aldım başörtüyü ve kokladım, annem kokuyordu. O başörtünün kokusunu milyonluk parfümlere değişmem.

Depremin artık üçüncü günündeydik, yavaş yavaş umudu kesmeye başlamıştım. O sırada bir polis geldi yanımıza, annemin bir hastanede ağır yaralı olarak yattığını söyledi. Hemen annemin yattığı hastaneye doğru yola çıktık. Annem yaralıydı, ayrıca böbreklerini de kaybetmişti. Hiç düşünmeden anneme böbreklerimden birini verdim.

Annem ameliyattan çıkmıştı. Tek böbrekliydim artık, ama olsun. Hayatımda annem olsun yeterdi bana. Anneme, haydi anne evimize gidelim, diyecektim ki artık bir evimizin olmadığı geldi aklıma. Kalacak bir yerimiz olmadığı için Ankara'ya bir akrabamızın yanına yerleştik.

Her şeyimiz yıkılmış ve bitmişti. Ama yıkılmayan şeyler umutlarımızdı. Annemle el ele vererek yeniden ayağa kalkacaktık.

ACININ GETİRDİĞİ BERABERLİK

Yıllar önce bir deprem meydana gelmiş. Ali adında bir bebek varmış. Depremde birçok insan ölmüş, Ali'yi annesi kurtarıp nehre bırakmış. Ali nehrin akıntısıyla gitmiş, gitmiş! İyice yorulmuş ve bitkin düşmüş, gözlerini açtığında kendini bir adada bulmuş.

Bu adada ceylanlar varmış, nehirden gelen ağlama sesiyle ceylanlar toplanmış. Bir ceylan yanında yavrusuyla bebeği nehirden almış. Bebeği ormana götürmüşler, ona bakmaya başlamışlar. Bebek büyümüş, onlar gibi olmaya başlamış, konuşamıyormuş. Ceylanlar gibi zıplıyor, onlar gibi yiyip içiyormuş.

Ali'nin annesi de oğluna hasret kalmış. Oğlunu aramaktan bıkmamış ve yıllar sonra Ali'yi bulmuş. Ali onlardan kaçıyor, ceylanları hiç bırakmıyormuş. Ceylanları çok seviyor, onları ailesi olarak görüyormuş. Ali'ye yavaşça yaklaşmış annesi, ona sarılmış, öpmüş. Ali'de annesine bakıp gülümsüyormuş.

Ali'yi adadan almışlar, eve götürmüşler. Ali'nin yaşı büyük olmasına rağmen insanlar gibi davra-

namıyormuş. Ali'yi hastaneye yatırmışlar, tedavi görmüş ve aradan bir zaman geçmiş. Ali tedavi ile normal insanlar gibi davranmaya başlamış.

Ali adadaki hayatını çok özlemiş ve adaya gitmiş, ceylanları bulmuş, onları sevmiş, öpmüş, oyun oynamış. Ceylanlar çok mutlu olmuşlar. Ali duygulanmış, ceylanlarla yaşadıkları aklına gelmiş ve ceylanları hiç yalnız bırakmamış.

KARDEŞİM

Her şeyi onunla yapardım. Onunla yemek yer, onunla oyun oynardım. Yaramazlıklarımı bile onunla yapardım. Onu çok severdim. Ama artık nerede olduğunu bile bilmiyorum. Her şey onların yüzünden, her şey...

Bir gün annemle babam kavga ediyorlardı. Kardeşimle ben bu sefer gerçekten ayrılacaklar diye çok korkmuştuk. Aslında sürekli kavga ederler. Ama bu sefer farklıydı. Önceden tartıştıktan birkaç dakika sonra konu tatlıya bağlanırdı. Fakat bu sefer öyle olmamıştı. Boşanmak, ayrılmak mahkeme gibi şeylerden bahsediyorlardı. Kardeşimle ben odamıza gidip konuşmaya başlamıştık:

– Acaba ayrılacaklar mı, demişti kardeşim.

– Biz nerede kalacağız, annemde mi babamda mı, diye sordu.

Bu sözden sonra uzun bir sessizlik olmuştu. Uykumuz da gelmişti. Birbirimize iyi geceler dileyip uykuya daldık.

Rüyamda annem ile babam ayrılıyorlardı. Onlara "Ayrılmayın." diye haykırıyordum, fakat beni duymuyorlardı. Birden uyandım. Saat daha erkendi. Annem ile babam evde yoktu. Birkaç saat sonra gelmişlerdi. Annem beni yanına çağırıp:

– Kızım, bu konuyu sana anlatmak istemiştim. Ama artık söylemem gerekiyor. Biz babanla ayrıldık ve mahkeme sonucunda alınan karar ile sen benim yanımda, kardeşin ise babanın yanında kalacak. Biliyorum, kardeşinden ayrılmak senin için de benim için de zor, ama buna mecburuz. Hadi eşyalarını valize koy, taşınacağız, dedi.

Kardeşimin yanına gidip her şeyi anlattım. O da çok üzülmüştü. Ağlayarak da olsa artık taşınmıştık.

Beş yıl geçmişti aradan. Acaba şu an nerede kardeşim, nasıl? Bu gece de onu düşünerek uyudum. Rüyamda her yer yemyeşildi; ağaçlar, çimenler, otlar.. Hemen karşımda bir mezarlık vardı. Oraya yaklaştım. Babam da oradaydı. Bir mezarın toprağına sarılarak "Benim suçum, benim yüzümden" diyerek ağlıyordu. Acaba kimdi o mezardaki? Babamın yanına gittim. Ona:

– Baba, kim o mezardaki, diye sordum. Ba-

bam gözyaşlarını sildikten sonra:

– Kardeşin, dedi.

Birden uyandım, annemin yanına gittim ve ona:

– Anne, beni kardeşime götür, dedim.

Annem bana emin olup olmadığını sorarken bir taraftan da iyi olup olmadığına bakıyordu. Ben evet dercesine kafamı yukarı aşağı salladım.

Arabaya bindik. Bir ormana gelince durduk. Burası bir mezarlıktı. Yoksa düşündüğüm şey mi? İstemsizce gözlerimden yaşlar süzülürken arabadan indim. Annem beni bir mezarın yanına götürdü. Mezar taşının üstünde kardeşimin ismi yazılıydı.

SEKİZ YIL SONRA

Merhaba, ben İpek. Şu hayatım kafamdan da karışık şu an. On yaşındayım ve bir erkek ile kadın karşıma çıkmış "Biz senin aileniz." diyor. İçimdeki ses ikiye bölünür oldu. Sağ taraf "Onlara inan ve güven, seni bırakmalarında mutlaka bir sebep vardır." diyor, sol taraf ise "Onlara inanma ve güvenme, onlar senin ailen olsalardı seni sokağa bırakmazlardı." diyor.

İçimde ikiye bölünen sese hak verecek olsam başka bir ses çıkıp "İçinden gelen seslere kulak verme, sen kalbini dinle." diyor. Elimi kalbime götürüyorum ve kalbimi dinliyorum, ama kalbimden gelen tek ses "pıt pıt." Off! diyorum umutsuzca. Elimi kalbimin üzerinden çekiyorum ve düşünüyorum, sekiz yıl öncesini düşünüyorum. İki yaşında beni sokağa bırakıp kaçan insanları hatırlamaya çalışıyorum, ama olmuyor. En iyisi uyumak diyorum ve gözlerimi karanlığa kapıyorum. Göz kapaklarım da fazla dayanamayıp kapanıyor ve bu sefer hayal kuruyorum.

Sokağa bırakılmasaydım hayatım nasıl olurdu, diye hayal kurdukça içimdeki sesler ölüyor ve ben mutlu oluyorum. Çünkü arkamdan "Güle güle git,

güle güle gel.” diyecek bir annem ve babam olmadı, asla olmayacak da...

Bunları düşünürken kapı çalıyor, annem olduğunu söyleyen kadın “Artık kararını vermiş olman gerek tatlım.” diyor. Ben ise o kadına “Ben senin tatlın değilim ve asla olmayacağım. Sizinle de gelmeyeceğim, ben yurt arkadaşlarımla mutluyum.” diyorum. Kadın ise umutsuzca bana “Bak, ben senin...” derken sözünü kesiyor ve “Uyumak istiyorum, lütfen çıkar mısınız?” diyorum. Kadın umutsuzca kapıyı çekiyor ve çıkıyor. Bu olay her sabah tekrarlanıyor.

Annem olduğunu söyleyen kadın bir sabah daha geldi yanıma. Bu defa yalnız değildi, yanında babam olduğunu söyleyen adamda vardı. Kadın sessiz ve ağlayan gözlerle lafa başladı.

– Bak kızım, sen ne söylesek bizi sevmeyecek ve de inanmayacaksın, ama bir kez olsun sözümü bitirmeme izin ver.” dedi ve devam etti.

– Seni iki yaşında sokağa bırakmak zorundaydık, durumumuz çok kötüydü. Bir gün hamile olduğumu öğrendim, ama sevinemedim. Ben daha kendime bakamıyorum, bu bebeğe nasıl bakacağım dedim, her gün her sabah dokuz ay boyunca

ağladım. Sonunda sen doğdun. Seni durumumuz iyi olana dek zengin bir adamın kapısına bırakmayı düşündüm, ama sen beni bırakmıyordun. İki yaşında seni o zengin adamın kapısına bıraktım. Seni bıraktıktan beş yıl sonra durumumuz düzeldi. Seni aradım, çok aradım, ama o adam seni Çocuk Esirgeme Kurumu'na vermiş. Güç bela buldum seni, hangi anne çocuğundan ayrılabilir ki." dedi ve sustu.

Babam ise sadece "Hı hı hı hı" diyordu. Annem kapıyı açtı, çıkmak üzereydi. Gözümde akan yaşlar ile bağırdım arkasından.

– Anneeee! Dur gitme anne.

Annem bana baktı. Yanaklarından gözyaşları süzülerek:

– Kızım, canım kızım, dedi.

Yataktan atladım ve koşar adım annemin boynuna sarıldım. Sekiz yıl sonra mutlu olmuştum. İçimden "Sekiz yıl sonra beni buldun, seni çok seviyorum canım annem." dedim.

SÖZ BİTTİ ŞİMDİ

Söz bitti şimdi. Rengârenk duyguların, uçsuz bucaksız hayallerin, tatlı mı tatlı düşlerin içinde dalgalandığı denizimiz; gecenin içinde, yakamozların parlaklığıyla sundu size içindekileri. Bunlar kumsala yazılıp da bir dalganın silip götürdüğü değil; minik kalplerden çıkan en samimi, en temiz, yürekte ve zihinde iz bırakan cümleler. Her biri fersah fersah derinden çıkarılan, keşke olsa dediğimiz düşlerimizi, kimi zaman da "Onlar nereden bilecekler, nereden anlayacaklar?" dediğimiz gerçekleri getirip koydular hayat dediğimiz kıyıya.

Yazmak, uçsuz bucaksız bir deniz. Hayallerimizi kurup kurup bıraktığımız, derinliklerinde sakladığımız, ümitlerimizi, korkularımızı, kimseye söyleyemediğimiz yanlarımızı bulmak için kulaç kulaç derinlerine inmemiz gereken bir deniz.

Cesur yürekleri, hepimizin gizli hazinelerinin olduğu bu denizi kıyıya dalga dalga taşımakta kararlı zihinleri ve bunun için yorulmadan atacakları kulaçları ile hazırды onlar. Kimi minik elini ilk kez sokacaktı bu derin sulara, kimi açıklara gitmeye en baştan hazır ve kulaçların nasıl atılacağını göstermek için can atar durumdaydı. Kesin olan ise hepimizin birbirinden öğrenecek çok şeyi olduğu idi.

Otuzlu, kırklı hatta daha ileri yaşların zihinlerini ve yaşamlarını kumlarla örtülü eski bir çapayı çıkarır gibi çıkaran Ece'den;

Pamuk şekerleri gibi zihnimizde savrulan, hayatımızın en çılgın hayallerini kaya diplerine dalıp da bize sunan Zeynep'ten;

Yaşamın en vurucu öğelerini, içimizi acıtan, kendimize bile itiraf edemediğimiz kadar büyük olan sevgilerimizi, kaybettiklerimizin acısını, adeta denizde vurgun nasıl olurun cevabını cümlelerinde gösteren Enes'ten;

Denizin altı ve üstü kadar farklı olan yaşamı bizlere ince su çizgisi edasıyla aktaran güzel yürekli ikizlerimiz İrem ve Ceren'den;

Heyecan ve coşkuyu bizlere dalgalarda sörf yaptıran Göktuğ, Ahmet Kemal, Deniz ve Kaan'dan;

Yaşamın gerçek, bir o kadar da hassas konularını denizimizin dibine yapmış olduğu kumdan kalemeleriyle Şevval'den;

Yazarlığın ruhunu iliklerine kadar işleyip bu hassasiyetle denizin durağanlığını ve fırtınasını Kudret'ten;

Olsaydı eğlenceli olurdu ya da keşke olsaydı deyip denize bakarak iç geçirdiğimiz hayalleri Azra'dan;

Çocukluk kahramanlarımızı denizimizin dibine kadar getiren Emine'den;

Başkasının kurup da denize bıraktığı hayalleri,

İslanmadan bize sunan Miray'dan;

Yaşamın git gellerini bize denizde anlatan Rabbia'dan öğrendik.

Girdiğimiz, yüzdüğümüz deniz aynıydı. Getirdiğimiz ve kıyınıza bıraktığımız şeyler ise farklı.

Bir günlük ömrü kalemlerimize sıdırdık,
Kalbimize ve zihnimize en derin çizgileri attık,
Kimi zaman bir de bebek gözüyle baktık,
Rüyalardan gerçeklere, gerçeklerden rüyalara kaçtık,
Maceradan maceraya atıldık,
Minik kulaçlarımızın çabalarıyla, bir deniz kabuğunun içinde huzurunuzla bıraktık.

Hayallerimizdeki masalları gerçekte buluşturan "Yürekli Kalemler"e sevgilerimle...

Bilal İLDEMİR

Türkçe Öğretmeni

